

נס"ד

עלילת זאת



תשס"ט
2009

הדס

ומסכת ההתעללות
באמא מסורה
ובנה החולה



היום ה"מורעבי" בבית הורג
לפני הטיפול בהדס

תעלולי
ציר הרשע

משטרת
ישראל

לשכת
הרווחה

ביה"ח
הדסה

שאולות שלא

קישורים למסמך.

● אם אין לבית החולים מה להסתיר, למה היא מונעת בכל דרך מינוי **עדת בדיקה**, היעוצות, ואפילו ועדה מטעמה, לבדוק את פעולות הרופאים בתיווק.

● למה שחררו את האמא, אם היא אכן **מוסוונת ומריעבה**, הרי ביכולתה כעת לפגוע בשאר בנייה כשם שעשתה לילדה החולה?

● אם סנין ההכללה בתקשורת, כאילו הרבה מאד במגזר החרדי נוהג להרעב את בנייה, למה כל משווקי האוכל הבולטים במדינה משקיעים את **עיקר משאביהם** במגזר הזה, הרי זה מגזר מריעב.

● למה התפוצצה כל הפרשה רק ברבע שהאמא החלה לפעול **להעברת בנה** לבית חולים אחר.

● אם נכונים דברי הדסה, שהאמא הרעיבה את בנה, והכל מתועב, **למה נתנו לתינוק לסבול**, ולא עצרו את האמא מיד ביום הראשון, הרי חולה בבית החולים נתון לאחיות של בית החולים.

● מדוע התעקש פרופ' שלמה מור יוסף, **לא לענות** לשאלת חשדות ערוץ 2: "האם העליה במשקל הילד, הוא תוצאה של איבוד?"

● האם יש אמת בשמועה, שאחרי מעצרה של האמא, פטמו את הילד **בקורטיוז** על מנת שישמין?

● ברור לכל בר דעת, שהילד הורעב. אם לא עיני האשה, אזי עיני בית החולים בניסוי רפואי כל שהוא. אם כן נשאלת השאלה, אם האמא משוחררת לביתה, מדוע לא מניסים מישוה אחר במקומה. בסימור הזה **חיבים להיות אשמים** נקודה. ואם מצב האמא הולך ומתבהר כנורמטיבית וזכאית, אזי מישוה בהדסה חייב לקחת אחריות.

● "ידיעות אחרונות" פרסם צילום זוועה של הילד. כיצד אפשר לפרסם צילום של ילד מאושפז בן 3, בלי לומר **כיצד וממי** הגיע הצילום לידי העיתון?

● הסברה - והרקע של הצילום - נונתן שמדובר בצילום שעשתה במשרדו של רופא במקום בו מאושפז הילד. **אסור לבית חולים** לפרסם ציבור פרטים רפואיים על חולים שלהם. כיצד מותר להם לפרסם צילום של הפציינט עצמו?

● מדוע המטטרה לא חוקרת את דבר הצילום הזה כדי **להעמיד לדין** את מבצע הפשע?

● כיצד לא נזעקת **התקשורת** לחקור את הפשע הזה שבוצע, של מסירת צילום של פציינט עיני בית חולים לפרסום בעיתון? כאשר המטרה לנצל אותו למסע יחסי ציבור נגד אמו של הילד החולה?

● כיצד לא מבין הציבור שפרסום הצילום בלוי הכתבה המסיחה של חנוך דאום, **אין להם דבר וחצי דבר** עם דיווח עובדתי, אלא תרגיל זול, גם וסקוף יש יחסי ציבור?

● באתר רוטר.נט התפרסמו צילומים של הילד מספר חודשים לא רב לפני הצילום השעוררתי הזה ביידיעות אחרונות". מן הצילומים נראה

● איך יכול להיות שהילד היה מאושפז שנתיים בבתי חולים (מחכים בשבת חודשים האחרונים ביציפות) שבמשך כל הזמן הוא מחפשים הרופאים מתלה עלומה מבלי להבחין שהאמא היא זאת שמריעבה אותו מתחת לעינינו? **שנתיים!**

● פורסמו מסמכים שבהם רואים שחור עיני לבן שהורפאוה חזרו לא להאכיל את הילד אלא רק בזונדה כלומר, הטענה שהאמא מנעה מהילד אוכל אינה נכונה. אלא מאי? טוען ביה"ח

שהאמא ניתקה את הזונדה. איך יכול להיות **שבמשך 7 חודשים** האמא מנתקת את הזונדה כל יום למשך ימים שלמים (פחות מיום, אין לכך שום השפעה) והצוות לא רואה את התשובה הפשוטה מול העיניים?

● לא משהאם הם צודקת או לא, בכל מקרה היה פה מחבל רפואי ענק שבו לא טופל ילד בריא (כך ע"פ הדסה) במשך שנתיים כמו שצריך. **מדוע לא חוקרים את המחבל הזה?**

● מדוע, לאחר שהוצא צו הרחקה לאם, התעקשה המשטרה **לעצור** אותה ואף לאזוק אותה ועד בפתח לשכת הרווחה?

● מדוע ראה הנחלת ביה"ח הדסה את עצמה כחלק **מהתביעה** והם מסתובבים מכלי תקשורת אחד למשנהו לחיזק את התביעה? "הראיות בתיק מרשימות" אמר הסמכ"ל בירנבאום, מה זה עניינם? ומה מחפש בירנבאום במסדרונות בית המשפט בשעת הדיונים?

● מי הוא הגורם המקצועי שעל פיו החליטו בפרקליטות ובמשטרה שהאם לוקה בתסמונת מינכהאוזן?

● מדוע קבע הפסיכיאטר המחוזי עוד בשלב שבו האם היתה נתונה במעצר, שהיא צריכה להישאר עצורה **מבלי לבדוק אותה**? וכיצד פסל את חו"ד של די"ר וילן, בעוד שהוא לא בדק ולא **חלף מילה אחת** עם המטופלת?

● מדוע בחרה הפרקליטות להשתמש בשיירותיו של די"ר וילן ואחר כך, כשחביא תוצאות שאינן לרוחה, **פסלו את חוות דעתו** ופתחו במסע תקשורתי מבחיל נגדו, הכולל השמצות פרועות בכלי התקשורת?

● מדוע רק לאחר שהעניינים מתבהרים ונראה שהאם לא לוקה במינכהאוזן מפרסמת המשטרה באמצעות דוברת, משה נוסבאום, שהאם חשודה **בהתעללות אחות** בנוסף להרעבה, ומבטיחה ש"כתב האישים נגד האמא המריעבה יזועזע את המדינה"?

● מדוע יש לפרקליטות עודף מוטיבציה להלחם על הישארותה של האשה מאחורי סורג וברזח להפרידה מילדיה כאשר **ברור לכל** שאין היא מסוכנת?

● למה עד לרגע זה לא נחשפו **הצילומים** המתעדים את ההרעבה, לטענת בית החולים הרי צילומים כאלה נחשפים בדרך כלל ומועברים לתקשורת במקרים דומים של התעללות (מסמלות וסיעוד

השיטה השתנתה - היעד נשאר!
נוטים או לחשוב, כי הפרשיות הפצטרות שאירעו בחתולת שנות המדינה ולפניה, זוגמת פרשת ילדי סוהר, מכירת ילדי תימן, ויסלע שוכמכר ועוד - הם נחלת העבר, כיום, לא יתכן שהם יחזרו על עצמם. הפנאטיה החילונית דעכה ואין להם עוד את הדיח הסטורי להפוך את כלום לחילום. השנאה הגוה לחרדים ולמראה ה"גלות" שלהם שהולכיו והם את עבדם, כבר לא רלוונטית. הם דור רשנו ומרשר הפסימיטיקים שנואי הדת, חיים או היום בעולם תרבותי ונאור הנוי על ערבי דמוקרטיה, המסוגל לסבול דעות אחרות, לכבד את הזולת, ואפילו... לא לשנוא חרדים!

סיבה נוספת מדוע כיום המצב שונה, כי בחתולת שנות המדינה, הייתה היהדות החרדית קטנה בכמות, חלשה ועניה, ולעומתה עמדה מכונה המדינה מאורגנת היטב ומשוננת כהלכה, כך יכלו לעשות כרצונם וכלל העולה על רוחם בשקט ובכניטה. מאחורי גדרות תיל שהפרידו בין יושבי המעברות לבין העולם שמחוזה על ללא כל חשש שחרדי יוכל להתקרב אליהם ולהעמיס על עצמו

בני עדתו, מילח זאת כדור מות את מותו, והשתק אותו ואת כל מי שחשב או חלם ללכת בעקבותיו.

התפתחות העברת מידע באמצעות האינטרנט, אף היא שינתה את כללי הפשע, בהפכה את העולם הגדול לעולם קטן, כאשר כרגעים ספורים כלכד בזמן אמת מעבירים מידע מקצה העולם ועד קצהו, מצאות הקשה כיום להסתיר מאורעות ולו לשעה קלה. אף זה נתון לנו את ההרגשה שהמאורעות שהיו בתקופת הקמת המדינה אינם יכולים לחזור על עצמם.

המאורע האחרון עם האם המטורה ובנה החולה, שאירעה הרעידה והסעירה את היהדות החרדית בעולם כולו, והתעייטותה של התקשורת בהשפעה חסרת רסו נגד האם המטורה נגד היהדות החרדית מלה, טושפת על פניו, ומלמדת אותנו שגם אם השיטות השתנו, המטרה לא השתנתה, והשנאה לא הלכה.

פרשייה סוערת זו, מחזירה אותנו אחורה 60 שנה, היישר אל המעברות, העובדות הסוציאליות, הרפואים ובתי החולים אליהם הגיעו הילדים ה"חולים", ומחס לא שבו עד היום הזה.

תנוקות אמללים שנותקו מחיק הוריהם בדין ומפניה, וגמרו לזוג איטלקים תשור לידים, או לאיזה גוי קנדי עתיר נכסים שבנו יחידו חשק בחבר עמו... וכיום אין להם מושג כלל שמקורם מהעם היהודי, משבט תימן הטוהר והמיוחס.

חינו באשליה; חשבנו שהימם זה אחרת, חשבנו שהימם זה לא יכול לקרוא.
אך והנה, ענינו ונבדלו!

נכון שכיום קשה להסתיר מאורעות, נכון שכיום כמעט בהם ובעולליהם כרצונם, כלי שהדבר יתגלה עד מהרה לעולם כולו, אך לא מפני שכיום ישנם אמצעי הגנה מתוחכמים מסמן הגנבים; ולא מפני שכיום יש למשטרה אמצעים מתוחכמים ביותר להלחם בפשע, מסק הפשע. אדרכה הכל רק התחוק והשתכלל, כך, בדיוק נרמין, השתכללו כיום השיטות גם בתחום המדובר.

נכון שהצורה בהם הבינו על הדת בחתולת המדינה, אינה רלוונטית כיום; נכון שהשיטות הנשנות לגנבת לידים, או להעברתם על הדת, אינם תואמים לימינו, אך נעות הוא לחשוב שמציאות אלן עצמם.

לא ולא הם לא נעלמו, אלא השתכללו! פעם היה זה "גדר תיל" שפעטנו הוא חדרנו ומעט, היום שולכלה השיטה, וכלפי חוץ הם כבר לא נראים חוקיינים ופועלים, כי אם יודיונים ומיכנים...

היום שולכלה השיטה, וכלפי חוץ הם כבר לא נראים חוקיינים ופועלים, כי אם יודיונים ומיכנים...

זכור למענה!

הילד מחייך, מהלך ומתפקד. הצילום שפורסם ב"ידיעות אחרונות" נעשה חדשים ספרים אחר כך, כאשר הילד היה לאחר טיפול בבית החולים. משפחת הילד טוענת שהילד הורגע בבית החולים, המסיקו להאכילו מטעמים השמורים עם בית החולים ושאותם אינם מגלים ברבים, ולכן הודרך מצבו.

למי שרואה את הצילומים, של הילד בחיק משפחתו ואחר כך בבית החולים, ברור שטענת המשפחה נכונה, וכי מצב הילד כפי שנראה בצילום בעת אשפוזו הוא **תוצאה** מן הטיפול של בית החולים.

התקשורת, שששה לפרסם את צילום הילד שנמסר, בניגוד לחוק, ע"י בית החולים, לא **מרסמה** את הצילומים ששחררה משפחת הילד. מדוע?
מיד לאחר שנעצרה האם, **מיהרו** בבית החולים להוציא לו את הזוגה ולהאכילו בצורה רגילה, ובית החולים עצמו פרסם שהילד עולה במשקל.

ברור, שהאם לא הייתה מסוגלת "להרעוב" את הילד בהיותו באשפוז בבית החולים, ועימות **הצילומים** של הילד בביתו עם זה שנעשה בבית החולים, מוכיח בעליל שהצילום ששחרר בית החולים מראה את מצב הילד כפי שהודרך אליו בגלל הרעבתו ע"י בית החולים, במסגרת ה"טיפול" התמוה שניתן לו, ואשר בגינו התרעמה האם ובלבל ההתרעמות הזאת קשרו בית החולים, עובדי הרווחה, המשטרה, הפרקליטות והתקשורת מזימה שהשתיימה במעצרה האם המסכנה.

המסקנה **הברורה והיחידה** שמתיישבת עם ההיגיון הפשוט, העולה מן האמור לעיל, היא: בית החולים טעה בטיפול שנתן לילד. בין אם היה זה אבחנה שגויה בסרטן ומתן טיפול כימותרפי והילד אושפז במחלקה אונקולוגית והצילום של בית החולים עצמו מראה התקרות לעומת הצילומים בביתו כפי שטוענת המשפחה, ובין אם טעות בכך שהרעבו אותו בבית החולים, כפי שניכר בעליל מהשוואת הצילומים.

התקשורת **העלימה במכוון** את העדות שהגיעו לידיה - כמו שברור בעליל מאי פרסום צילומי הילד אצל משפחתו וצילום הילד שנמסר מבית החולים - מכיוון שהתגישה למסע הסתה שקרי, שנועד להשתמש באם האומללה כדי להכפיש ולהשמיץ את כל ציבור החרדים לדבר ה'.

העובדה שהתקשורת המכורה לרייטינג היתה מוכנה **להתעלם מן הצילומים הללו** שלא ספק היו מגבירים את הרייטינג - מוכיחה שהשנאה לאמת, כלומר לתורת ישראל, גוברת אצל החילונים אפילו על רדיפתם אחר בעצ כסף. לפשע של התקשורת ובית החולים שותפים גם המשטרה והפרקליטות. מקרה זה דומה כשתי טיפות מים למקורו של האבדן היקר, ישראל ולס. אותה שיטה אותה ממנה: הממסד החילוני מגייס את כל הכלים השלטוניים שבידו כדי להכפיש את היקר מכל לציבור החרדים לדבר ה' - את המשפחה היהודית

והבית היהודי כבסיס לחברה הנונה ומסרית, כדי לחפות על התפוררות התא המשפחתי אצל החברה החילונית וממילא הידרדרות חברה זו לדיוטא התחתונה ביותר. המטרה היא לשטוף את מוחו של הציבור: "**החרדים לא טובים מאתנו!**".

המלחמה על **חשיפת האמת** בפרשה זו, היא מלחמה על כבוד האדם וחירותו ועל שמירת הציון היהודי של החברה היהודית הנונה במצור ומסגר של ממסד הכפירה החילוני.

אנו דורשים ועדת חקירה **בלתי תלויה** בגורמים הייצוניים בלי דחוי, שחבריה ייבחרו בהסכמת כל הצדדים הנוגעים בדבר - לחקור את פרשת הילד, על כל היבטיה: חשיפת כל המסמכים הרפואיים, בדיקות התנהגות בית החולים, חשיפה מפורטת של הטיפול שניתן לו, כיצד הגיע הילד למצב של הרעבה כאשר היה באשפוז בבית החולים, האם עבר בית החולים על החוק כאשר פרסם את צילום הילד, וכד'.

אנו דורשים שוועדת חקירה זו, או מקבילה, תחקור את התנהלות המשטרה והפרקליטות במשטרה, מידת **שיתוף הפעולה** בין הגורמים השלטוניים השונים, האם היתה רדיפה מכוונת נגד אם שלא חטאה בכלום, מי אחראי על ההתעללות באם בבית המעצר, ממנו יצאה אשה ואמא יהודיה ורחמנית, הידועה בסביבתה כחזקה, אנרגטית, שופעת מרץ - שבורה והרוסה, ואנו מאתלים לה שתחלים מהרה מן הסבל שגרמו לה במכוון.

ציבור החרדים לדבר ה' צריך לדרוש הקמת ועדת חקירה כזאת ואו שתיים ולהמשיך להילחם עד שהאמת תצא לאור. **שאם לא כן - חיים יבלעונו.**

שגם כמה חילונים, שמוחם עוד לא נשטף לגמרי, מבינים כבר מזה **באמת שמו של המשחק** - כותבת עיתונאית בשם יעל משאלי, כי "האמא המרעיבה היא התורף **הכי חס** להתעסק בהבלת הילודה" וכי המניע לעלילה גדה הוא "רוחות רעות של טרור חילוני פמיניסטי אנטי אימהי המנשבות במגורנו".

ואילו **חיים ברעם** אף הוא עיתונאי חלוני מובהק, כותב את השורות הבאות:

"...במהלך ההפגות והמהומות בשבועות האחרונים הייתה ירושלים ננונה בהיסטריה אנטי-חרדית מפחידה, ובתגובות של "הציבור התאוו" ניתן היה לאתר גם **סממנים ברורים של אנטישמיות פשוטה**... הגזענות כלפי החרדים בלטה דווקא בפימת האם המרעיבה, וגילויי הצדקות וההכפשה הקולקטיבית שהיא עוררה".
"כמו בכל פרשה פוליטית אקוטית, שאליה מתלווים גם מעשי אלימות, הפרשנים מרבים להכחיל ואינם נמנים אפילו להכין את ההגדרות שהם בעצמם נוקטים. החרדים, למשל, מוגדרים תמיד כ"קיצוניים", וההלכה הנורפת הזאת באה להכשיר **טיפול משטרי אליים וגם איבה תקשורתית** כלפי העדה כולה".

על עלילת הדם ורדימת הדת באה"ק

בסנהדרין דף צ"ז ר"י אומר דור שבן דוד בא כו' והאמת נעדרת שגא ותהי האמת נעדרת, מאי ותהי האמת נעדרת, אמרי דבי רב מלמד שנעשית עדרים עדרים והולכת לה, ובסם הגר"א מהיכן הוציאו חז"ל דבר זה, רק דכיון דאירי בהערך האמת שהוא ענין שליטה מוח דכתיב ותהי שחוא לשון חז"ל, ופזח למדו שיהי' ההערך באופן של געשית עדרים עדרים.

וי"ל בזה ביאור נוסף, דהערך האמת יתכן באופן של סילוק והעלמה, אבל אמר הכתוב שלא יהי' על דרך זה, רק ע"י קום ועשה, שיעמידו בנינים של שקר ע"מ להסתיר ולהעלים את האמת, והוה דכו' ותהי לשון הויה, שיעשו פעולות ותחבולות למען העדר האמת.

זה לאחרונה נחבשה אשה שות"מ בחשד שכביכול "מרעיבה את בנה" והושיבה בבית הכלא בעיוניים קשים ומרים, וכפי העדויות שהגיעו אלי ממקורות נאמנים מתנהגים אלי' בדרכים ומעשים שמוכיחים את המלחמה הנוראה, וכל מכרי האשה וקרויני' ואלו שנפגשו עמה, לרבות הרופא שהעמידו השלטונות, כולם מה אחד מעידים שמדובר באשה כשרה וצדקנית המסורה לצאצאי כראוי בתכלית, ואין זה אלא עלילת שקר כפשוטו ממש.

ולדאבוננו ישנם פתיים שמאמינים לזה להוציא שם רע על אשה כשרה משראל, ואם בקרב מחננו מאמינים לכזו הרשעים, מה הפלא על הגויים שהאמינו לעלילות הדם שספלו נגד יהודים בכל הדורות.

כמו"כ לפני כשנתיים העלילו ג"כ על אברך אחד שהרג את בנו, והכניסוהו לכלא ע"י א"י. החובה להסיעו תכל ומלואה לנוכח פשע תמור זה, שמטרתו רדיפה על היהדות החרדית, ואבקש מכ"א מתלמידי וכל מי שביכולתו לפרסם העובדה בכל תפוצות העולם, אולי יביא חזר להתקוממות מצד עם ישראל כולו להפסיק הרדיפות על שומרי התורה, ולהצילה מידיהם.

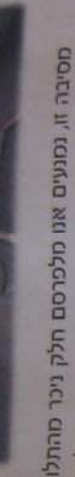
ומצינו כסודם שגדשו את הסאה משך נ"ב שנה בעונותיהם, ועל שעינו ריבה אחת נחתם גור דינם, גם כאן עלול ח"ו גור הדין להחריץ על פשע זה, ובסוף מלאכי נאמר תנה אנכי שולח לכם וגוי כן אבא והכתי את הארץ חרם, ומבואר שיהי מצב שח"ו בריך לבא עונש של חרם והקב"ה ירחם וישלח לנו את אליהו, ובמצב כזה מוטל על בני התורה להתחזק בלימוד וברי"ש טורה ביתר שאת, ובפרט בימי חודש אב הקרבים, והלא רואים במציאות שבלי תורה מניעים עד לרציחה רח"ל, ומשנה חובה להתעורר לעסק התורה כראוי ולהתבדל מהם ומתמונם, ומן השמים ירחמו ויקייים הכתוב הנה אנכי וגוי בני"א.

ד"ר משהלך דוד
מלאווייטק
ראש ישיבת בינת

השתיקה שהופרה

מאז ש"האגודה לבלית התנגלויות לציבור החרדי בשירותי הרווחה והרפואה" פרסמה על קו המלפון בו ניתן לדווח על התנגלויות לציבור החרדי בשירותי הרווחה והרפואה, לא פוסקים הטלפונים והפקסים להציף את משרדי האגודה, כל אחד וסיפור שלו. רבים מאז מהמקטקטרים, הביעו את רחשי לבם, כי הם נושאים בלבם את סיפוריהם הכאובים מזה זמן רב, אך הרגישו חסרי אונים מול המעצמה ששמה "הדסה". כמו"כ הביעו את פחדם מלהחשיף, מחשש לנקמה, ובפרט אלו הנמצאים בעיצומם של טיפולים, וחייהם או חיי "קירורם ותוננים לשבט או לחסד של רופאי בית החולים.

הילדים שלנו! שייכים להם?



מסיבה זו, נמונים את מלפרסם חלק ניכר מהתלונות, ואלו שכן מתפרסמים השמטנו את שמות ופרטי המדווחים, שמות הרופאים והמטפלים וכן הלאה, שלא יבולע להם וליקיריהם ח"ו, ושמורים הם אתנו לטיפול המשני בעו"ה.

האגודה עומדת בקשר רצוף עם מיטב העו"ד, ובעזרתה לצאת לאבאק ציבורי רחב, על מנת שיופסקו אחת ולתמיד התעללויות אלו וכיצא בהם, או לחילופין להגיע למסקנה שעל היהדות החרדית לחפש לעצמה מקום בטוח יותר.

ידוע לנו היטב, כי גם על בתי חולים אחרים קיימים תלונות שונות, מהם אף קשות, על הפקרות בתחום הרפואה והניסויים, אך ההבדל המהותי הוא, כי בהם לא ניתן להוכיח במגמתיות אנטי חרדית, כפי שנתקלנו בפרשיית האמא המסורה ובנה החולה, והמוני התלונות שבאו בעקבותיו, שבכך 'מצטיינת' הדסה מעל כולם.

אך ברגע שהדבר מנוצל לרעה, אין לנו מה לחפש שמה, והשכר יוצא בהפסדו!

אין לנו שום אינטרס להשמיץ את בית החולים, או להלחם בו, אך באם מנהליו מתעקשים להמשיך במדיניות שהם אימצו לעצמם, וממשיכים לעמוד מאחורי עלילת הדם השפילה על האם הצדיקה ובנה החולה, ללא שום הבעת חרטה והתגלות על מה שהם עוללו לה ולילדה האומלל, מה בצע ברמה מקצועית, מצויינת ככל שתהיה, אם הפציינטים הופכים לאובייקטי ניסוי? מדוע שנבחר בבית חולים שיש לו את היידע והכלים גם אם יהיו אלו הטובים ביותר, כאשר עלולים את למצוא את עצמנו ח"ו באותה סיטואציה קשה אותה חוותה אמא מסורה, ש"היעיזה" להבין מה מעוללים לפעוטה החולה, וע"כ שלמה במחיר כבד מאד.

הכדור נתון כעת בידיהם של מנהלי בית החולים, הם במעשיהם יחליטו לאיזה כיוון נפנה. הם יחליטו אם נמשיך להשתמש בשירותיהם, והם בהחלט מעוניינים בכך, ואת זה הם יקבלו רק אם יעשו תפנית חדה של 180 מעלות, הן ביחס הכללי לציבור, והן בהסרת האשמות השוא שהם טפלו על אמא מסורה כאין כמוה (הם יודעים זאת היטב), או שהם "אלצו אותנו לוותר על המצוינות" שלהם, ובלבד שלא ליפול לאיזה רופא או עובדת סוציאלית שיחליטו לתפור עלינו תיק או ניסוי זה או אחר (ח"ו).

הם יחליטו, אם האגודה תסיים את תפקידה בפרשה, או תאלץ להמשיך ואף להחריף את המאבק למען זכויות האדם המינימליות, ותעשה הכל להציל את הציבור ככלל ואת היהדות החרדית בפרט, מטלפיהם הדורסות של אלו שהקירייה, הכבוד ותאוות הפסון, יקרה להם מח"י אדם ורפואתם.

והרות מלכות!

לכבוד המערכת היקרה
הריני לחזק את ידיכם על אשר לקחתם על עצמכם דבר כה חשוב ונשגב למען הציבור החרדי הנרדף על לא עוול.
ואספר מקרה אשר התרחש עמי בבית חולים הדסה עין כרם.

במוצאי שבת פר' אמור אור לט"ז אייר ס"ט הגעתי בשעה 2.30 בלילה בליווי בתי בת ה-16 למיון ילדים עין כרם, עם בתי התנוקת בת 5 שבעות, מאחר שהתנוקת הקיאה הרבה וקבלנו הפניה מרופא בחשש לסתימת קיבה. הם עשו את הבדיקות הנדרשות וקבעו שהמצב לא נראה סתימת קיבה וצרף מעקב ולחכות לביקור רופאים.

ברצוני להודיש שאמרתיו לרופאים שיתכן והמטרנה גורמת לתינוקת כאבי בטן, ולכן מאכילים אותה בסמילאק.

מאחר ולבית החולים לא היה סמילאק (דבר טוור בפני"ט), נסעתי לעיר להביא אוכל לתינוקת ובו בוסן להתפלל שחרית, והשארתיו את בתי בת ה-16 עם פלאפון כדי שתוכל להיות אתי בקשר.

כשחזרתי בסביבות השעה 8.30 היה כבר לאחר ביקור הרופאים והתחלתי לברר מה קורה, נאמרו לי שהרופאה אשר קבלה אותי

בלילה צריכה לחתום על תעודת השחרור והיא כרוגז בישיבה, ואצטרך לחכות עד השעה 10.00 לסיים הישיבה.

בתוך כך מספרתי לי בתי שהיא שמעה את הרופאים שמושוחחים בעינינו אודות עובדת סוציאלית הבנתי שכלל הנראה ברצונם לגולל אותי בתוך מלכות של שירותי הרווחה, אך בכל זאת הייתי לבואה של העובדת הסוציאלית, כשאני עומד ליד דלת החדר שבו אושפזה בתי התינוקת ובתי בת ה-16.

לפתע הגיעה אשה שעשתה עצמה כאילו אינה רואה אותי ונכנסה היישר לחדר, היא ניסתה לפתח שיחה עם בתי בת ה-16, שזה כשולעצמו מעורר תהיה על שלא פנתה אלי - ככל הנראה רצתה להכטיילה בלשונה כדי למצוא עילה להתגולל עלינו בעלילות רשע.

כשהבנתי את המצב, וניגשתי אליה מיידית ושאלתיה לרצונה, ומי שלח אותה, היא הבינה כנראה שקלטתי את מוקמתם החצופה, והחלה לגבב דברים שטותיים, שאלתי אותה על החוצפה באשר להתמתת שעה וחצי לרופאה על חתימה לשחרור בתי, היא ענתה שזה לא בסדר והיא הולכת לרופאים.

בשעה 10.00 לערך הגיעה הרופאה כדי לחתום על תעודת השחרור ואמרה שכחוב בתעודה על הסיפור של העובדת הסוציאלית,

מחיתי בפניה על החוצפה, והיא אמרה שהיא הולכת לדבר עם הרופא על כך, ותשנה את הנוסח. אמרתיו לה שמצידי אין צורך לשנות מאומה, ויכתבו שם ככל העולה על רוחו של הרופא יורם בן יהודה, אני מבין מה מסתתר מאחורי הפניית העובדת הסוציאלית ואיני מסחד מסנו כלל. הבהרתיו שאעביר את המקרה לעדה החרדית.

כשראתה הרופאה (שדוך אוב התנהגה בכל הפרשה כראוי) את עוז רוחי ואי פחדו מהם, רצה לטלפון לדבר עם הרופא הנ"ל ומיד שינו את הפרוטוקול, שכאילו שלחו לי עובדת סוציאלית מאחר ואשתי עברה ניתוח ואולי יוכלו לשלוח סיוע לביתי.

בכבוד רב
ט.ד

גב. אני מצטער על איחור שליחת הדברים מאחר שכל השבוע אני נסער מהפרשה של האם הצדקת ובעלה, שזכיתי להכירם בבית"ח לאחר שאשתי ילדה שם והדבר הסתבר בזיהום קשה מאוד (עד כי סכנת נפשות נמש) ושהייתי בגלל כן כ-3 שבועות בבית"ח.

אגב. יש לי תמונה על כך שהרופאים האשמים בשחרורו אשתי עם זיהום קשה אחרי לידה, תחת להעמידם לרין על כך מסתובבים חפשי ללא כל נתינת דין על

באופן דראסטי עד שמראה גופו החיצוני "הכחיל" וגידו היו שקופים. הקרובים ששהו עם בניו סיפרו, כי בבית החולים הדסה לא הרשו להם להאכיל את הילד בשום אופן, כאשר ברור כי הרעבת הילד אינו קשור כלל לטיפול בלוקת הריאות בגינו אושפז.

הם סיפרו כי במהלך כל התקופה לא פסקו אנשי האות מלחוג סביב וערכו עליו כל מיני בדיקות ודברים בלתי מובנים (ניסויים).

בסופו של דבר, כאשר חזרו מודאים לארץ והגענו שוב לשמירה צמודה אצל בנינו, החל הצוות לכתע שוב להאכילו כמקודם, והילד חזר למשקלו הקודם.

בברכה

ח.א. בית שמש

פאצינט נוסף לבית הספר לרופאה?

הגעתי עם אשתי לבית החולים הדסה עין כרם ביחד עם תומכת לידה. הצוות במקום לא הרשה לי להכנס והורו לי להמתין בחוץ, ורק התומכת נכנסה איתה. התומכת שכבר מכירה את ההלך ילך, הבחינה שהמטפל אינו אלא סטודנט מביה"ס לרפואה של ביה"ח העומד לערוך כעת את ניסונו הראשון, ולכן הביעה את התנגדותה לכן, היא דרשה להביא רופא מוסמך. האחריות הבחירה לה כי רק הבעל (שלא הורשתי להיכנס) רשאי להתנגד. הסטודנט לא התמהמה עד שהתומכת תקרא לי, וביצע מיידית את מלאכתו הבלתי בקיאה, בהותירו את אשתי בסיבוכים וכאבים מיותרים למשך שבוע ימים.

נחשרתי שפגעתי בילדתי בזמן?

היה זה לפני כשנתיים. ביום שישי היה לנו שמחה משפחתית באולם, הילדים ובניהם בתי בת ה-4 שיתקו בחוץ, במהלך המשחקים מעדה בתי ונפלה. כשהזננו הביתה התלוננה בתי על כאבים ברגליה, אך עד מהרה הכאבים פסקו ושוב לא התלוננה, במהלך השבת שמת לב שהיא קצת צולעת. במוצש"ק פניתי לבית החולים הדסה עין כרם לבדיקה, היה שם רופא שראה בצילום בכך הרגל מספר שברים קטנים. נשאלתי ע"י הרופא "איך זה קרה", אך אני שלא הייתי נונח בעת נפילתה בעת ששיחקת וגם לא בוגר אחר, לא ידעתי מה לומר.

מיד הזמין הרופא את אנשי הביטחון של בית החולים שיעמדו לצדי, וכתב בפרוטוקול הרפואי שהילדה נפלה ביום "שלישי" (במקום יום שישי) ומאחר שסוג 'שבר' כזה אינו יכול להיות מנופלה כי אם מפעולה זדונית, וגם האב הגיע לבית החולים באיחור של 4 ימים מהמקרה, על כן יש לחשוד באב שפעל בזדון. לא נתנו לי לצאת מבית החולים, ובמשך הלילה הסתובבו סביבי כל מיני אנשים

מדברת לשון הרע נגד הרופא שנטפל את העלילה על האישות.

אני מודאגת וחוששת מנקמתם.

(המרים במערכת)

הפחדת הורים במטרה שישאירו ילדם לטודת ניסויים?

הורים חרדים הגיעו בשבת הוהמ"ס לבית חולים הדסה עין כרם עם ילדתם שסבלה מקוצר נשימה, הילדה קיבלה קורטיזון וב"ה הבריאה, ביום ראשון בבוקר הגיעו רופאים לבדיקה וגילו אבעבועות ברגלי הילדה. הורים הסבירו לרופאים שזו היא תופעה תורשתית ואין זה מאומה. הרופאים לא קיבלו את הגרסה וטענו שמדובר במחלה הקשה, והילדה חייבת לעבור בדיקה. הורים נשארו יום נוסף בביה"ח, והבדיקה עדיין לא נעשתה. מאחר והיה זה ערב שמחת תורה, ביקשו רשות לעזוב את ביה"ח, אך האחריות איימה עליהם שמדובר בסרטן, ושהיה סיפור דומה עם ילדה שמתה תוך שעתים! הורים לא נבהלו, למות תוך שעתים! הורים לא נבהלו, והסכימו לחתום שהאחריות עליהם וכך הצליחו לעזוב את ביה"ח. בביקור אצל רופא עור התבטא הלה, שאין שחר לחשד, והיה זה ניסיון לבצע בדיקה לצורכי לימוד בלבד.

חותם בצער

י.א.ר.

ג.ב. נא להשאיר את שמי המלא במערכת.

ניסויים גם בשר"פ!

הגעתי לבית החולים הדסה עין כרם לשר"פ (שיחות רפואה סיט) לבדיקה שגרתית, הרופא עשה לי כל מיני בדיקות מתישות שלא הבנתי את תכליתם ולא קיבלתי עליהם שום הסבר, כשהזנתי לקופ"ח וסיפרתי על הטיפול המיטרי והמתיש ומה בדיוק עשו לי, אמר לי הרופא (הרד) שכפי הנראה ניצלו את תמימותן ועשו לך שורה של בדיקות מיותרות לצורך ניסויים, הרופא הוסיף, ידוע לי על מקרים רבים דומים, ואת לא המקרה הראשון, כמעט מיד שבוע מגיעים אלי סיפורים דומים על התנהגות דומה בבית חולים זה.

מי מועיב ילדים?

הגעתי עם בני ה. החולה בתסמונת דאון להדסה עין כרם עקב דלקת ריאות, באותו זמן נאלצתי לטוס לחו"ל עם אשתי, והשארו את קרובי משפחתנו לשהות עם ילדנו בתקופת העדרנו (מספר חודשים). למרבית הפלא מאז שנסענו לחו"ל והילד חסר-הישע נשאר תחת פיקוחם הבלעדי של צוות הרפואי והשגחה רפויה מצד בני משפחתנו (כי אין השגחת קרובי משפחה, צמודה כי"כ כמו זו של הורים דואגים), התחיל לרדת במשקל

מעשיהם, ולא כאן המקום להאריך על כך.

שכן נסיון

אשתי ילדה ילד חמוד ובריא בביה"ח הדסה. זמן קצר לפני השחרור הבחינה אשתי בכתמים אדומים בגב לאורך חוט השדרה, מבוהלת פנתה לרופא המטפל, אך הלה ביטל את חששה במחי יד, ואמר שזה לכלוך שירד במשך הזמן. כעבור זמן כשראינו שה"לכלוך" לא יורד, התחלנו לדאוג וכינוו לרופא מפורסם שעשה סדרה של בדיקות, ולא נמצא שום בעיה כל שהיא בילד, המסקנה שלו היתה, שמיד אחרי לידתו של בנו הוציאו מהנוול שסביב חוט השדרה (המק עליו) לצרכי ניסוי, וה"לכלוכים" הם מהחדרת המזרק.

ניתוח מסוכן ע"י סטאז'

שלום וברכה! רציתי ליידע אתכם בקשר להתנכלות שנמשגשו בה בביה"ח הדסה עין כרם לפני כמעט 11 שנים, כאשר אאמו"ר ג. ש. ג. ז"ל (השנת הארציט העשירי שלו בדיק) לקה אז במחלה האימה ה"י ממנה נפטו לבסוף. היה עליו לעבור ניתוח קשה מאוד ומסוכן ביותר בראשו להוצאת הידול ה"י, והיה שם רופא סטאז' (איני זוכר מרגע את שמו), שהתעקש לעשות את הניתוח כדי להתלמד על אבי ז"ל, ואף איים עלינו בני המשפחה אימים גוראים ולחצים שונים שלא נעזי להביא מנתח מומחה ובכיר מבחוץ, כמוכן שלא שמענו בקולו, אבל הוא ניסה להתנכל אלינו ולנקום בנו בגלל זה בכל דרך, והיה עלינו לערב גורמים שונים כדי להסיר את טלפיו מעמנו, ולא בכדי ידוע לי על אחד מגדולי עסקני הרפואה המתנגד בכל תוקף שלא לשלוח פציניטים לשם, משום שנתקל רבות במקרים מעין אלו. בכבוד רב ובתקווה רבה לישועת ה' ושהקב"ה ישלח ברנה במעשי ידיכם, ובקרב ממש נוכה לבניו הבית השלישי בב"א.

ג.ב.

(השמות שמורים במערכת)

תסימת כפית ע"י היועץ המשפטי של הדסה

שלום וברכה! אני אלמנה, חרדית. בעלי זצ"ל שנפטר מהמחלה היה תלמיד חכם גדול - והיינו הרבה שנים בהדסה עין כרם במכון שרת. כתבתי היום באינטרנט שכל הסיפור עם האשה היא "עלילת דם" ושהדסה עין כרם היא קבוצת עבריינים, כן כתבתי נגד הרופא שמכתיים בתקשורת את שמה של האשה החפה מפשע. היועץ המשפטי של הדסה עין כרם כתב לי 'אוהרה חמורה' על כך שאני

כאלו שהיו כותבים עליה המיפשה שבנהלת מעצקות וי"סורים ולכן מרעיבה חולה.

דרך חד סטרית

אבי הובא לבית החולים הדסה עין כרם בהכרה מלאה, אך לאחר אירוע מוחי שגרם לו לבעיה פיזית להיות מטופל סיעודי, אני, אחי ואחיותי, ג'סי וג'יסוטי, אחייני ואחיותי, לא עזבנוהו לרגע קט, עשנו משמרות 24 שעות סביב מיטתו, כל משמרת 3 שעות ולכל אחד לא יצא יותר מפעם בשבוע, (חוץ מאמא שהגיעה כל יום, כמובן) ראינו בבירור כי הרופאים והאחיות מתרגזים משהות היתר העולה להם על העצבים, כידוע כל אחד גם שואל ורוצה להתעכב.

איננו חשדנים בטבענו ואיננו לוקים בסכיזופרניה, אך בשיחות שהיה לנו בימי השבעה על פטירתו כעבור שבועיים של שהות בעין כרם, כולנו התוודענו לעובדה כי כולנו (הבנים הבוגרים) חשנו כי הבית חולים היפשו רגע מתאים "לחלל" אותו ולהתפטר מנכונותו המטרידה, השתדלנו לא לבלוט ולא להפריד אך בכל זאת אדם צעיר יחסית במיטה וכל שעה צץ לו בן או נכד אחר (כ-2000 נכדים השאיר אחרי) והוא טרם הגיע לשבעים), כיון שלא עזבנוהו לבד לרגע היה קשה להם לחסלו, לכן חיכו להזדמנות, וזה הגיע להם לאחר מס' ימים בשעת לילה מאוחרת כשאחותי ישבה ושוחחה איתו על דא ועל הא, ואחות נכנסה וביקשה ממנה לצאת לדקות ספורות להחליף לו סדינים ולנקות סביבו ובדיקת לחץ דם וכו', לאחר שסיימו חזרה לחדר והוא אותו כחול ומפרכס, היא נכנסה להיסטריה והתחילה לצעוק לעורה, הרופא הגיע וביצע החיאה אך מאז היה ללא הכרה ושכב כצמח עוד שבוע וחצי כאשר אוחנו משגיחים בשבע עינים לבל ישאר לרגע לבד, (נזכר ואכזרי היו בימים, לב חזק וכו', רק אירוע מוחי חלש יחסית שלא פע באבריו ע"פ הבדיקות).

מיטות, תופעה מעיינית, החדר הזה החליף כמעט מידי יום את כל דייריו, מדי כמה שעות הונס חולה לחדר ומדי כמה שעות הוצאו אלונקה עם גופה, זה פשוט דיכא אותנו ושבועיים של מעקב צמוד גילה שכל הפטרות אירעו לאחר כל ביקור אחיות (אולי רופא), שבת אחת אני הייתי בתורנות ובצהרים הונס לחדר יהודי תיכני צעיר וכעבור כשעתיים הועבר לחדר אחר, שאלתי למה הועבר? ענה לי כי האחיות אמרו לו שמדכא להיות בחדר הזה כי כל הזמן מוציאים מתים משם.

אבי היה אולי היחיד ששרד שם שבועיים עקב השגחתנו הצמודה, ואז זה הגיע, ליל שישי, ג'סי היה בתורנות וכשראה שהכל בסדר הסתובב במסדרון הלך ושוב ומדי פעם נכנס, וכו', לפתע הוא רואה אחות יוצאת

הכי רופא בכיר כתב לי מכתב (ישנו עמי כתוב וחומו) לקני"ח שאולי תסיים למוסר. הצעתי לשלם בעצמי כל שקל שזה עולה, אמרו: לא, זה לא לפי הנחלים שתשלמו! שאלתי: זה רק לפי הנחלים שתמיתוהו ברעב שתלכו. * * *

סיפורי וזוהתי למנהל ב"ח, ציטוטי את הפאזיו אמרתי לו: במאה העשרים אתם מרעיבים חולה כי הוא סופני, החולה צלול, הולך, בא, מדבר, לומד, מתפלל, אין לו אפשרות לאכול שום דבר אחר, רק את התזונה היקרה לוריד TPN המנהל התצל מאד מאד ואחרי עשר דקות נתן כקודה לתת לו את התזונה.

במחלקה היה חולה נוסף עם סיפור דומה, אך עבורו לא נתנו, נציגו של הרב פירר הוכיחי שהייתי צריכה לדאוג גם לה הוא. מלבד להצדיקו לא נותר לי לעשות מאומה. * * *

הנה הדסה והרעיבה. אחרי יומיים בשעט"מ הוכנה מנת התזונה המתאימה, בכדי להזינו צריך צותר בכתיף כדי להזרימה לוריד. הנוסטו נתקלה בקושי עצום בגלל שהאזור היה מוקרן וכלי הדם בתפקוד נמוך הנסיון גרם יסורים אימים ולא הצליח. בהתיעצות עם הרב שלווה אותו החלטנו שלא ניתן לנסות מכתף שניה כי היא היתה עוד יותר מוקרנת.

באו רופאים בכירים מאד לחדר לכתף שניה אמרתי: לא יקום ולא יהיה! ביקשתי מהם לחברו לכר היד. ענו: בכך יד אפשר לתת זאת בצורה מזינה פחות!

אמרתי: אז צורה מזינה פחות! לא תיטרוהו שוב לשווא, לא רצה שיצרח שוב מיסורים, זה בין כה לא ילך! אמרו: את החולה שלך!!! יצאתי מכלי ושאלתי: שלושם לא רציתם לתת לו את התזונה בכלל והתמונתם להמיתו ברעב. אחרי מלחמה שלי - זה סודר. עפשיו פתאום אכפת לכם שיוזן קצת פחות? אני המרעיבה?! לא עזר לי דבר.

איימו: נביא את הפוסטר, מנהל המחלקה ונאמר לו שאת מרעיבה, זה החולה. אמרתי: תביאו את ראש הממשלה, בכתיף השניה זה לא יכנס. הגיע מנהל המחלקה, אמר: ספרי לי מה היה מהבוקר (עד אז ידע). סיפרתי, כמה שהייתי מסוללת. אמר: את צודקת מאה אחוז. יחברו בכך היד. מה שלא הלך בכתיף אז ודאי לא ילך בכתיף שניה. רק ניסר אותו שוב לשווא. נתן הוראה והוראתו בוצעה. * * *

אז אתם סבינים מה תפקיד משפחה דואת בבי"ח? עם מה צריך להתמודד? יכלו אולי לעצור אותי ולקרוא לי 'מרעיבה', נכון? והיו

והצביעו עלי בתיעוב, "הנה האבא שמרביץ לילדיו" כמו כן כמה וכמה פעמים נישאו אל ילדתי ליטפו את לחייה ב'חמלה' ואמרו לה "אויז איזה מסכנה אתו מה אבא עשה לך? איזה אבא יש לך שמרביץ לך ושובר את רגלך...!"

הרגשתי היתה שמסתכלים עלי כמושע מובהק, פשטו לא מצא לנכון אלא לקחת אחד מחמשת ילדיו לתפסו בסדיסטייות ולשבור לו את רגליו סתם כך לשם תיאבון. דומה כי חונכתי באחד מקיבוציהם...

מיד בבוקר הגיעה חוקרת ילדים מטעם שירותי הרווחה - דוברת אידש - ואמרה לי שהיא עומדת לחקור את הילדה ויהיה זה פלילי אם אתערב באמצע החקירה.

שאלתה הראשונה לילדה היתה: "האם את אוהבת את אבא שלך?"

ת. כן!
ש. האם אבא הרביץ לך פעם?
ת. לא!

לאחר סבב שאלות מגומות לילדה, שב"ה עמדה בהם ללא מכשול, שיחררו אותה, לא לפני שמזהירים אותי שאשמור על הילדים ביתר זהירות, כי פעם אחרת יהיה להם השלכות חמורות...

"תפסיק לנדוד!"

ביום שני של ראש השנה, נפל בני וקיבל סכה חזקה ברגלו, הוא התלונן על כאבים חזקים שהעלו חשש כי מדובר בשבר רציני.

חשתי לבית החולים הדסה עין כרם בעצם החג, אך אחרי שצילמו את הרגל, התברר כי מדובר ב"סדק" האמור להתרפאות מאליו.

על אתר שיחררו אותי הביתה. ביקשתי מהם שיתנו לי כדור אקמול לשכך את כאבי האימים של הילד, אך הם סירבו בכל תוקף, "אין לו כלום ולך הביתה!"

ניסיתי להסביר להם שהיום חג ואני נאלץ ללכת רגלי עם בני כל הדרך מעין כרם עד העיר, ואי אפשר בשום אופן ללא משכך כאבים לפחות.

התגובה היתה: "תפסיק לנדוד!"

הדסה והרעיבה

מונולוג כואב, מכלי ראשון, מפי אשה שפגעה את מלאך המוות בעבודתו בהדסה: הייתי עם קרוב משפחה מדרגה ראשונה בהדסה לפני כמה שנים, המחלקה והצוות התנהגו אלינו נפלא, באמת ואז... החולה נזקק לתזונה מאד יקרה. אך הודיעו לי שלא ייתנו לו כי אין כסף, מאשרים רק לחולה אחד במחלקה.

הרופא האנושי מאד התנצל, אך מה יעשה? שאלתי בבכי: אז מה, ימות ברעב? במאה העשרים?
ענו: כן. הרי ימות עוד כמה שבועות בלאו

מטבעי אני חשה אמן באנשים, אך למדתי שמדיניות הרופאים, החרדה מהאשמות של מסופלים, גורמת לנטל בדיקות מיותרות, לרבות צילומים. פעמים רבות, ובעיות אשפוזים עמדתי על המשמר ומנעתי ביצועי צילומים רבים ובדיקות, ומעולם לא הצטערת עיני ברוב המקרים הצוות נכנע מיידית לדרישותי, אך היו גם מקרים בודדים שהדרך למטרה הייתה ביוכות.

אולם לאורך כל הדרך - בת 2 עשורים - חשתי בבירור שהצוות מאמין ביכולתי ובחוששי האמהיים שלי, אין ספור פעמים נשאלתי ע"י הרופאים לדעתי על המצב, ולכן גם לא התלבטתי אף פעם בנוגע למוסד רפואי, ידעתי שיהדסה' מעל כולם. כך עד האשפוז שליפני פחות משנה במחלקה הנירולוגית אצלכם.

התנהגות הצוות (בנוכח) גלמה חוסר אחריות וזילזול, כל רגע של שהייה במחלקה היה עיוני נפש לנו וגם סכנה למטופל! השתחררנו משם בתדהמה מהולה בהקלה עצומה, בידיעה שזהו - הדסה' זה לא מה שהיהו מכיון שאנו מצויים שלא להשליך אנו לבור ששתינו ממנו - שתקתי ואציתי את הדברים בליבי עד כה.

ועכשיו, הסיפור עם אם הילד החולה, אין ספק שהגורם למצער האשה אינו המניע האמיתי בפרשה, מי כמכם מודע למסירות המשפחתית ולהכרת הטוב בציבור החרדי, בציבור החרדי ישנה תחושה קשה מאד בדבר המניע האמיתי, צר לי, אך נודף מכאן ריח של שנאה, הסיפור הזה בוסס בכמויות ענק של כאב צורב, והציבור החרדי הקרוב והרחוק שותף לך ולתחושת הנבגדות בכל לב. כאשר תצא האמת לאור, ולהערכתי יעשה ניסיון לחפות בתירוצ של 'טעות' - זה לא יהיה מקובל, אנו נוהגים לתת לגיטימציה לטעות, כלנו בני אדם, אך אין לגיטימציה לטעות שנגרמת משנאנה שנאה היא אבי אבות ההפקרות שבין אדם לחברו! ומה יצאנו ומזעזע כשמוסד הומני, שאינו חוסך מאמצים להחיות ולרפאות את הגורמים שבאובי עמנו, נסחר בזהם עבור של שנאה לבני עמנו, שדעוניתיהם ואורח חייהם שונים משלהם. הציבור החרדי יסיק את מסקנותיו ואלוקים יבקש את הנדף.

בקשה

ה"אמורה" ממשיכה לאסוף חומר על יחסם של בית החולים הדסה, ושירותי הרווחה, כלפי הציבור (החרדי בפרט). להצלחת המאבק בעיני, מתבקש הציבור הרחב להעביר כל חומר רלוונטי בעיני, ובס"ד בכח הרבים נבלום את ההתנכלויות שהפכו לצעירינו לדבר שבגשרה. עדיף לכתחילה לשלוח את הפרטים בפקס, על מנת לחסוך מאתנו את הטירחה של התקנת הדברים, שלפעמים אף אינם ברורים דיים. כמו"כ נא לכתוב בכתב גדול וברור, ולהשאיר שוליים רחבים בשולי העמוד.

ניתן לשלוח לתד. 5774 ירושלים או בטלפקס 02-6260690

התיעוצתי עם עסקן רפואה והוא לא נבהל מהסיפור וישן לי ללחץ ולבצע צינטור ע"י שר"ס, חתמתי על התחייבות כבדתי אשראי בסך 16 אלף ש"ח (מדובר לפני 5-3 שנים) ואכן קבעו תור לצינטור למחרת.

בילות השארנו אותו לבד מפני שהיה עצמאי לחלוטין ומאוד עירני, באותו לילה אנו מקבלים טלפון בשעה 1 בלילה שמכצעים ברעמים אלו החיאה לאחר אייוע טראומתי כנראה מוחי, כמוכן שהגענו מיד, ומצאנו אדם מונשם וללא הכרה, בתוך 24 שעות הוא חזר לעצמו ואפילו כושר הדיבור חזר והתיישב בכוחות עצמו במיטה, אך בלילה שלאחמ"כ ברגע שאחי יצא להתאווור בפרוזדור הוא רואה צוות החיאה רץ פנימה ומספרים לו ששוב עבר שבץ. לפי התוכנית המהוללה של הרופא במחלקה העבירו אותו לדיאלזה בחרום (תוך הגשמה) ומשם חזר לטיפול נמרץ כשהוא מונשם, שבוע היה מאושפז בטיפול נמרץ באותה קומה וללא התקדמות, ולאחריה החזירו אותו לפנימיית ב'. וכעבור 3 ימים לחץ הדם ירד ללא סיבה מוסברת עד שנפטר.

בשבעה לא היה לנו הרבה זמן לדבר ללא מאזינים, ולאחר מכן פנה כל אחד לדרך ולמשפחתו ללא רצון לגרד בפצע כואב. כמוכן שאמי לא יודעת מזה עד היום וזה היה הסיבה העיקרית לשתיקה.

כל רגע שהייה במחלקה - עינוי נפש

לכבוד הנהלת ביה"ח 'הדסה' עין כרם שלום.

התעוררתי לכתוב אליכם בעקבות מעצרה של אם הילד.

מאז ומתמיד ידענו שבי"ח ברמה מקצועית מעל כולם - זה הדסה! וכולם יודעים שלמען הצלחת הטיפול הרפואי חשובה מאד סביבה של אווירה חמה ואוהדת.

אך אין זה סוד שעד לפני כ-20 שנה - הורגשה אפליה בהתייחסות ביה"ח לציבור החרדי - עד כדי העדפת הציבור הערבי על פני החרדי, באיירה זו חשתי על בשרי, אך בקצב מהיר למדי השתנו הדברים. בתהליך זה נוכחתי לצעירי מנכרתי הנסיבות, הציבור החרדי הגיב בהתאם והתלקת יולדות שהתרחבה תמיד על כך.

מהחדר ואומרת לי "הוא נפטר..." באותה עת שכב בבית החולים הרב חיים סולוביצ'יק זצ"ל (גט של מון הבריסקער רב) שלא היו לי ילדים ואחיינו בן ר' ישעיהו בער טיפל בו במסירות והוא טוען שגם הוא נרצח באותה שיטה, האמינו לי, כבר לייתי חולים לבתי חולים, מס' סבתות ושאר קרובים נפטרו לי אחת בתל השומר ואחת בבילינסון ואחת במיינווייס ואחד בביקור חולים, גם אבי היה מאושפז בשערי צדק ובביקור חולים ורק בעין כרם ראיתי את זה ואח"כ שמעתי מהרבה אנשים שיש להם אותה תחושה. לאחר"כ מישורו הראה לי ספר באנגלית של רופא בדימוס שמספר כמה חשוב להפא להפעיל שיקול דעת ו"לסיים" את הייהם של הנאנקים הסופיים שסובלים ללא סיבה וללא סיכוי להשתקם...

פחדתי להתעמת עם הצוות

קשה לי לכתוב על זה אך לאחר שאני רואה שאנו לא לבד, הרגשתי חובה להעלות גם את סיפורנו. אבי ז"ל נכנס להדסה עין כרם על 2 רגלי לאחר שרופא בקופ"ח המליץ על אשפוז קצר כדי לייצבו, אושפז בפנימית ב', סבל מסוכרת (מאוזנות), לב בעבר 2 התקפים קלים, וסיבך בכליות שטופלה במוסיד.

הרגשנו שמצבו מתדרדר מיום והתחלנו לדנדו לצוות לשמוע מה בדעתם לעשות, אך נתקלנו בסירוב מוחלט לשת"פ בתואנות, הסברים רק בין 2-3 בעהרים, וכמוכן בשעות אלו שום רופא לא היה באזור.

נקטתי בשיטה אחרת, בעת ביקור של רופא כרמוד והקשבתי להסברים על מצבו ומה בדעתם לעשות (אני מכן אנגלית די טוב), ולפתע אני שומע את הרופא שעד כה לא היה מוכן לדבר איתי מסביר בהרחבה לסטודנטים על כרום שהתפתח מסביב ללב ומפריע לפעולה התקינה וזה הוכח ב-CT (שבוה שלא ידעו). אך הם מתלבטים איר להמשיך, מצד אחד אפשר לבצע צינטור ללא התחשבות במצב הכליות ומצד שני טיפול אינטנסיבי בדיאלזה יפריע לאבחון בצינטור ולכן הם מחכים למצב שיצריך התערבות חרום ונראה מה יגיע קודם, כריסה של הכליות או בעיות בלב.

אזרתי אומץ והתערבתי ושאלתי האם לא לוקחים סיכון מיותר ואולי יש דרך לבצע את 2 הדברים במקביל ואולי לערב רופא בכיר יותר. תשובה לא קיבלתי, אך כעבור דקה הופיעו 2 מאבטחים חסונים שגרוזו אותי החוצה מהמחלקה באיום שאם אחרו למחלקה בזמן ביקור רופאים יזמינו משטרה לעצור אותי.

פחדתי להתעמת עם הצוות שאבי בידיהם והשלמתי עם המצב, כמוכן שלא שיתפתי את כל המשפחה אלא את אחי הבוגר, וגם הוא פחד לעשות משהו.

גדרויותיהם של מתנבדי בנות

שסעדו את חיים ואמו המסורה בשנתיים האחרונות

האמא שהקריבה את כל נשמתה עבור בלדה החולה

אני מתנדבת מזה חצי שנה בבית החולים הדסה עין כרם בירושלים, שומרת על הילד חיים שיחי המאושפז במחלקת אונקולוגיה ילדים, ומצאת עמו 5 שעות כל פעם. את הבן יענטי אמו אני מכירה מזה שנתיים, עוד כשהילד היה מאושפז בביה"ח הדסה הר הצופים, והדאגה הכנה לבריאותו והרגשותו. וכתעל הילד, נהרדת ומוזעזעת לשמוע על מעצרה של האמא אני דניקה הזו, שהקריבה את כל חייה וכל כוחות הנפש שיש לה, כדי להיות עם הילד הזה ולדאוג לבריאותו הנפשית והפיזית.

לא היה לה לא יום ולא לילה, גם כשלא הייתה איתו, הדאגה הבלתי פוסקת אליו הייתה לא נתפסת ולא רגילה, מדי כמה דקות הייתה מתקשרת לשאול בשלמו של הילד שלה, מה הוא עושה כעת? איך הוא מרגיש? איך הוא מגיב? יש לו מצב רוח או לא? עד לפריטים הקטנים ביותר. היא דאגה שתמיד יהיה לו מענוין, שישן מתי שצריך, כשהוא נרדם ללאו שישן טוב, שהאורות יהיו מכובים, שאין רעש, שלא מפריעו לו שום דבר, שלא מדברים ועושים רעש לידו.

אין יתכן להעליל על אשה צדיקה זו, שמריעה בה היא את ולדה: הרי היא מקריבה את כל נשמתה בשביל הילד החולה! אני מכירה אותה אישית, ביליתי איתה שעות על גבי שעות, דברתי איתה, ערדתי אותה, אשה זו שעברה שבעה מדורי נהגים בחייה, יום אחרי יום במשך שנתיים מימים, שמבלה את כל שעות היום סביב מיטת בנה, לא מוותרת לרגע, צריכה שהטיפול יהיה הטוב ביותר שמגיע לו, שלא יסובל יותר ממה שמגיע לו, היא חפה מפשע, מעולם היא לא חטאה נגד בנה, אין עוד מסירות כזאת בכל מחלקת אונקולוגיה, אין עוד אמא שככה דואגת לבנה, בכל המחלקה הזאת בביה"ח הדסה.

למרות הקשיים והדאגה לשאר הילדים בבית, היא ניסתה לעשות הכל ולשמור על רגיעות והרגשה טובה, תמיד בחיור, תמיד בנעים, אין אפשר להעליל בכזו אכזריות עלילת דם מושחתת שכזו! ולא רק זו, אלא כל מתנדבת שהייתה מגיעה ולא הייתה 100% מרוכזת עם הילד, ובמקום לדאוג לצרכיו ולהסתכל עליו הייתה מבלה את זמנה למוח המחשב או בשיעורים אחרים, היא לא הייתה מוותרת, היא לא הייתה מוכנה שהיא תבוא שוב, היא לא זו שתשמור על הילד שלה, כיכ דאגה והתמסרה, יותר מכל אמא אחרת.

היא אשה בריאה בנפשה, יעבתי ודברתי עמה, וככל שהיא דברה היה אפשר ללמוד את טוב ליבה ואת הרצון להטיב, תמיד עורה לכל אחד אחר במחלקה, עורה, התעניינה מה המצב וכד'. היא היתה כמעט כייכ רצו לעשות את הטוב ביותר עבור בנם, הביאו לו את המוזיקה שהכי אהב, שאילו אותו כל היום מה כואב לו, ואם כואב לו

שיגד להם מיד וביקשו לתת לו משככי כאבים, כשהילד התחיל הילד לבכות כיכ רצה שישארו איתו, הם הבטיחו שיחזרו מחר, מאחר ואין להם אפשרות לשאר כל הלילה בביה"ח, יש להם ילדים נוספים בבית, והם התייעבו כל בוקר בשעה מוקדמת מאוד בלי לוותר על אף יום, כשהגיעו הייתה אפשרות לילד והוא היה יושב בתוך העגולה, תמיד ביקשה האם שישוילו אותו בחוץ, שיתנה, כי הוא אינו אוהב להיות בתוך החדר, שיצא קצת החוצה, שיהיה לו טוב, שירגיש יותר טוב, העיקר שלא יבכה.

כולם כיכ אהבו אותה במחלקה, אשה טובה, נחמדה שתקשרה עם כולם, תמיד החמיאה ואמרה לי, את רואה את האחות הזו, את הרפא הזה, הוא משהו מיוחד, הוא מטפל בכזו מסירות, וחיים כיכ אוהב שהוא מטפל בו.

אז להגיד עליה שהיא זו שרצתה להרעית את בנה שכיכ יקר לה? פעם כשבאתי אליו כדי להחליף אותה בערב שתלך לשמור על שאר הילדים בבית, הילד אמר שהוא אינו מרגיש כיכ טוב ובטח כואבת לו, היא לא שקטה ולא ויתרה, וכל הזמן התקשרה לשאול אם נתנו לו משכך כאבים ואם הוא מרגיש קצת יותר טוב ולא מתלונן והוא רגוע.

מבחינתי ומבחינת עוד המון אנשים שהכירו אותה, היא הדוגמא לאמא שעברה כיכ הרבה צרות ורעות את זמנה! והעומס הנפשי והרגשי.

עשתה כל שביכולתה הן להועיל לו ולהאזן אותו בריא ורק מחיך, העיקר שיהיה לו טוב, על עצמה כלל לא חשבה, רק על הילד הסובל הזה שסובל כבר שנתיים, וכעת לא יכול לזוז כלל.

אין ספק שהיא אמא נאמנה מאין כמוה ואשה עם לב רחב ומדהים, שרק רוצה לתת ולהעניק, לא יתכן שבדיוק הוא זו שעליה יעלילו כאלה עלילות שוא. כי היא אמא שיכלה להיות הכי טובה בשבילו ושאלו אחד לא יגיד שאינה מסורה או שאינה בריאה בנפשה, כי היא אינה חולת נפש למרות המצב הקשה, היא יודעת מה היא עושה ומה היא מרגישה, ואף אחד לא יוכל להוץ אותה ממחשבה זו, כי היא חזקה בדעתה וגיבורה ברוחה - והוא שקר גם להגיד שהיא לא רצתה בטובתו של הילד או בחיים שלו - לא יתכן!

ממנה למדתי מהי הענקיה ומהי נתינה מכל הלב!

כיכ תמוז תשס"ט
שלום רב!

ברצוני לשתף אתכם בדברים שנכחתי, שראיתי והבחינתי בעידי נמצאת סביב מיטתו של הילד חיים מרקוביץ שיחי. אני מתנדבת בשמירה על חיים כבר למעלה משנה וחצי, טיפלו בו עוד כשהיה מאושפז בביה"ח הדסה הר הצופים בירושלים, תמיד התפעלתי מן המסירות והאחריות, היחס והרוחם שנתנה ומרגמה האם וכל המשפחה לילד החולה.

הם בילו בביה"ח לילות וימים ללא שינה נורמלית וללא אוכל הם מיטתה טובה, האם, שהיא אם לעוד 4 ילדים, מסרה את כל כולה לטובת בנה החולה, היא הייתה שווה ליד מיטתו ונתנת לו את כל שידוקה.

הילדים האחרים קיבלו גיכ את הטיפול המסור והחונן, את החום ותשומת הלב שהיו זקוקים להם.

כשמתגלגלת בית ספרם ביקשה כי היא זו שתשלח את הילדים בבוקר למקום לימודם, היא ביקשה ממני להשאר בבוקר עד שעה קצת יותר מאוחרת, כדי שתוכל לשמח גם את הילדים שבבית.

אני הייתי ישנה עם חיים בלילות, ובבקריום האם הייתה מחליפה אותי, פעמים הייתי נשאת יחד אותה לעוד כמה שעות, לתמיכה, עידוד ושינוף, ובשעות האלה הייתי עדה לעשייתה המרובה למען בנה, כל בכי הייתה נגשת אליו ושואלת אותו לשלמו, כשכאב לו ביקשה שיוסיפו לתת לו תרופה לשיכור הכאב וכי...

נוספות, ותמיד התפעלתי מכך שלכל שאר המשפחות אני מרגישה שאני נותנת, ואילו למשפחת מרקוביץ אני מרגישה שאני מקבלת עידוד, חום, הרגשה טובה ונינוחה, רגע ושלוה, מבט שונה על החיים, העמקת האמונה והבחון, והכל מתוך שמחה.

דבר נוסף שנפעמתי - כשראיתי משפחות ואנשים חדשים שהגיעו לצערנו למחלקה, היתה האם הנייל מקבלת אותם במאור פנים, מעודדת, מסבירה ומספרת את שעוברת, ואף מנחמת...

אני קיבלתי רבות מהאשה הזאת, היא נתנה לי את האפשרות להסתכל נכון וחיובי על הדברים שקורים סביבי, ולדעת מהי הענקיה ומהי נתינה מכל הלב!

ברכות בשורות טובות

"כל פעם מחדש הייתי מתפעלת מהמסירות של האמא"

אני הייתי מתנדבת אצל חיים במשך תקופה ארוכה, וכל פעם מחדש הייתי מתפעלת מהמסירות של אמא שלו, הייתי באה בעיקר בימי שישי והייתי אומרת לאמא של חיים, תלכי הביתה, תנוחי ותחזרי עם כוחות מחודשים. אבל היה לוקח לה הרבה זמן עד שהייתה עוזבת, כי היא הייתה צריכה קודם להיות בטוחה שחיים רגוע ושהוא בסדר ותכל טוב, עד שהיא לא הייתה בטוחה שהוא רגוע, היא לא הייתה מוכנה ללכת.

וגם אחרי שהייתה חולפת הביתה, היא הייתה מתקשרת למחות תשם פעמים, לוודא שהוא לא בוכה. היא סיפרה לי שבילדות כמעט לא הייתה ישנה בלילות, מעט כשנשארו איתה במשך השבת, היא הייתה טרדא עייפה, אבל מה לעשות שחיים לא רצה לישון, או הוא ישנה לידו ושניה

ותנה לנו חן להמשיך הלאה.
כל פעם כשהגענו והחלפנו את האמה, היים
היה בוכה למשך זמן ארוך, אמא... אמא...
הפרידה לזמן קצר ביותר היתה קשה לו!
פעם אחת קיבלתי טלפון ממתנדבת ששמרה על
חיים, המתנדבת בכחה שהיא לא מסוגלת, הוא
כבר בוכה למעלה משעה שהוא רוצה את אימו...
ואחרי שהאם היתה עוזבת, היא היתה
מתקשרת כל רבע שעה, לבדוק שחיים נרגע,
שהוא בסדר, שטוב לו.
החתונתני לפני כחצי שנה, והיא הגיעה לשמח
אותי. כאשר קיבלו את הטרט של החתונה,
והתיישבו כל המשפחה לצפות בסרט, הגענו
לקטע שרואים איד היא וקודת איתי, ואז פתה
אלי אמי ושאלה אותי - מי זאת האשה הזאת
הנראית כמלאך? - כפניה כך היא!
בברכת מי שאמר לעולמי די יאמר לצורותינו
די!

לאיפוזו ממושך לא עלינו.
לפני כשנה וחצי הגעתי פעם ראשונה לחיים
מקובץ הייץ, ומאז לא עזבתי את מיטותי,
הסכמתי לוותר על המון דברים בחיי היומיום,
העיקר להרוויח עוד לילה עם חיים.
יש פעמים שאנשים עושים חסד, והם מרגישים
מאוד טוב עם זה, הם מרגישים שחייבים להם
מאחר שעשו את החסד.
אבל בסוג חסד הזה, במיוחד עם הילד חיים,
הרגשתי שכל רגע שאני נמצאת שם, אני עושה חסד
לעצמי. מאחר שיותר ממה נתתי להם הם
נתנו לי!
במבט לאחור, אחרי השנה וחצי, אני מרגישה
שחיי השתנו, הבנתי יותר טוב מה זה מסירות,
אכפתיות, דאגה, מסירות נפש. כשהגעתי להחליף
את יענטי, יוצא לי כמה פעמים לדבר איתה,
הרגשתי שבמקום שאני אצטרך לעודד אמה
שמתודדת עם בן שחולה, היא עורדה אותנו

מי הרעיב את הילד? האמא או הדסה?

מספר דמואי של כוונות הדיסה (למנו תודיעים) 37 05 09 27

סיכום המחלה
המטואוקולוגיה יליים, מנהל: דר' ויינבראונב מיכאל
מספר קווארנטנה 27/05/2009
מספר יליים 370509
מספר טלפון 370509



מספר מקובצו חיים יהודה 37908104-6
גיל 03 ת. נגיפה לאטפון: 12/02/2009

מיקרוביוס חיים יהודה
מספר 37908104-6
ת. נגיפה לאטפון: 12/02/2009
גיל 03
מספר מקובצו חיים יהודה 37908104-6
חיים יהודה 37908104-6
מספר מקובצו חיים יהודה 37908104-6

שמתודדת עם בן שחולה, היא עורדה אותנו
שמתודדת עם בן שחולה, היא עורדה אותנו
שמתודדת עם בן שחולה, היא עורדה אותנו

שירים ועוד שירים, והיא אמרה לי שכבר כואב לה
הריון אבל מה לעשות שחיים רוצה שהיא תמשיך,
או היא ממשסוכה...
היתה מקרה שהייתי נוכחת, המיטה של חיים
ובעד מקרה שהייתה בקושי להחליף לו מצעים
היתה רטובה, או האחות הגיעה להחליף לו מצעים
והיה היה בקושי שכבר לא הירשע למאמ אפילו
לחיים אותו או האחות בקושי מאמ של חיים
להחזיק אותו רגע, כדי שתוכל לשים סדין נקי,
אמא של חיים כיכ הונגשה, היא לקחת אותו
וחיבה אותו, עד שהרופא נכנס והסתכל עליה
בכוח מכסי, והיא נאלצה להחזיר אותו מהר
למיטה, היא אמרה לי, איזה כפי להחזיק את הבן
שלי, אף פעם לא חשבתי שיהיה אסור לי להחזיק
את הבן שלי...
פ.א

מסירות דאגה לילדים מאין כמות
אני מכירה את חיים מקובץ כשהו חצי,
ועברתי אותו ימים ולילות, כמו בן הקשר שלי עם
יענטי אמא, הוא חזק, אמין ורציני, בכל השעות
הארוכות ראיתי אותה יושבת ליד בנה, מנסה
לדוב אותו ולשוח אותו, כיכ מסורה אליו.
גם בשעות שלא היתה לידו, חוויתי תמיד את
ההתענינות שלה בכך שהיתה מתקשרת ושואלת
מה שלומי, ואיך הוא מרגיש, ומה הוא עושה, וכן
דאגה - חוץ מלמצבו הנוכחי - גם למצבו הנפשי
והרגשי, בכך שדאגה לצרכיו ולדברים שהוא אוהב,
התעקשה זמן רב להביא בחורים, שיבואו לשמוח
בגינה ושירה, וכן בשאר דברים שיעסיקו אותו
ויעבירו מעליו את סבלו, ולקח אתו כדי שהיא
דואגת לילדה שבבית, שיעופלו ויחונכו עיי
הסבתא שתחיי ולשאר המשפחה התומכת, זאת
ועד, בשבתות וימים טובים דאגה האם, שישתרו
הילדים עם דמויות אוהבות ומוכרות כדוגמת
הסבתא, האב וכו'.
לאור זאת, אני באה לבקש עזרה תומכת
ליענטו!

"לא עזבה את המקום עד שחיים היה מרזח"

לכל המעוניין!
אני החיימו התנדבתי מסי פעמים בבניה"ח הדסה
עין כרם ושמרתי על חיים מקובץ.
במשך השעות בבניה"ח נכרה הדאגה והמסירות
של אימא, היא עמדה בקשר רציף עם המתנדבות,
והתענינה בשלומי, וכשבו להחלימה, לא עזבה
את המקום עד שחיים היה שקט ומרוצה.
כמויכ היא ניסתה להשיג בחורים שיבואו
וישמחו את חיים, ועשתה הכל על מנת להקל עליו.
גם כשהייתי בביתה בערב פסח, ראיתי את
המסירות והדאגה.
הילדים היו שמחים ומשורררים, והיא
התייחסה אליהם בצורה נפלאה, על אף שכל
המקר שתתה בבניה"ח כשחזרה הקדישה את כל
כוחה לילדה שבבית.
פ.א

"יותר ממה שאני נתתי להם הם נתנו לי"

אני בתור מתנדבת באהנו חסד גדול, התנדבתי
רבות, אבל המון
פ.א

המסקת כלכלה מוחלטת בדרך הפה

המסקת כלכלה מוחלטת בדרך הפה
המסקת כלכלה מוחלטת בדרך הפה
המסקת כלכלה מוחלטת בדרך הפה
המסקת כלכלה מוחלטת בדרך הפה

מספר מקובצו חיים יהודה 37908104-6
מספר יליים 370509
מספר טלפון 370509

האם צדקו החרדים שהפכו את העירי? השתלשלות פרשת עלילת הדם על האמא המסורה ונבנה החולה

עם חלוף הימים, מתפרסמת עוד עדויות החושפות במלוא זוועתה את העלילה הנוראה שנקמה במדינה המתחמרת להיות "נאורה" ומתקדמת, נגד אמא שכל "חסאה", היה שחשפה את הכשל הרפואי של בית חולים הדסה בטיפול בילדה.

להלן עדות שהתפרסמה באחד הפרורים (למרב הצער, כמו באיראן, נאלצים החרדים הרוצים לפרסם את האמת, כפורורים, במקום במהדורות החדשות של הרשתות העיקריות, שגם כאן כמו שם, הן מגויסות כולן למערכת של תעמולת כזב). הדברים מובאים כלשונם:

"הציבור בארץ גועש ורועש, חרדים וחילונים, עו"ד ופרשנים לענייני משפט, רופאים ומשטרה, ערוצי וכתבי תקשורת בעד ונגד.

על מה ולמה המהומה הזאת? מבט קרוב לסיפור הכאוב לצד אלו שמצדדים בהמתת או במעצר של אמא, כי הרעיבה את בנה (כמעט...), למוות ובטח גם התעללה בילדיה האחרים, ודינה למות, ותליה בכיור העיר ולכזות ולגנות את משפחתה ואת הציבור ממנה היא מגיעה, או מעצר בין פושעים דוגמת רוצח הילדה רוז וביתורה לחלקים... או רוצחי דנה בנט ושריפת הגופה - או בין אלו שטוענים שכל הסיפור הינו עלילת דם שפלה נגד אמא מסורה שכל מאווייה זה ילדיה היקרים, וכל חטאה זה כי דרשה תשובות מבית החולים מה קורה עם בנה ולא קיבלה, או תפוזי התיק.

אנשה קצת לשרטט לז חלק מהעובדות, ותשפטו אתם. תשפטו אתם אם צודקים החרדים שהפכו את העירי אכן על אכן. עקרו רמזורים שרפו מאות פוזי אשפה. ניפצו שמשות במשרדי הרווחה ושל ניירות משטרה. סגירת עורקי תחבורה ראשיים בעיר. או שמה מדובר בציבור שלא יודע שאנחנו חיים במדינת חוק. במדינה מתקנת שאם אדם חשוד במעשים מעין אלו מקומו מאחורי סורג וברית. וגם החוליגאנים האלו שהתפרעו הדין עימם ימוצה עד תום ויכלו את חייהם מאחורי סורג וברית. או שמה תחשבו לומר שאם הייתם יודעים את העבודות לאמיתן, גם אתם

הייתם מצטרפים למאבק ולהפגנות החרדים. ועוצרים את החיים גם כהל אביב וחופה, ע"מ למצות את הדין עם האחרים האמיתיים לעול ולפשע הנורא. ואולי לא מאוחר. גם היום הצטרפו לדרשה החד משמעית. למצות את הדין עם כל האחרים מקטון ועד גדול. למען ידעו שיש דין ויש דיין בישראל. ואולי הסיפור הזה יהווה אחת ולתמיד אות צדק למשפט בישראל. וזאת תהיה ההזדמנות ההיסטורית של כתי המשפט להראות שהם אינם מקל של המשטרה או הפרקליטות אלא של עשיית הצדק. ויחזיר ולו במעט את האימון של הציבור מהחרדים ועד החילונים בכתי המשפט.

והנה חלק מהעובדות:
התינוק (חיימקה) - אני מקווה שמותר לי לכתוב את שמו, בפרט אחרי שבית החולים כבר חרג מכל אמות מידה האנושית והשכל האנושי והמוסר הרוציא לידיעות אחרונות" תמונה של הילד, ואשר בפרט שופ שופץ לתמונה שתזעזע את הציבור שרואה את העיתון במסע השיטוי נגד האמא המרעיבה - אושפו בכית חולים הדסה הר הצופים לפני כשנה וחצי מכיוון שהוריו ראו בו סימנים של חרלשה ואי התקדמות במשקל ובתפתחות. אחרי שלהורים האלו יש 4 ילדים בריאים ושלמים כשהגדול שלהם בן 9.5 ואחד מהם לומד עם בני בחיידר ילד נורמטיבי מאושר כמו כולם. הרופאים התקשו למצוא את המחלה בו חולה התינוק, וטיפלו בו בכל מיני טיפולים כדי לחזק את בריאות הילד ולאחר תקופה שוחרר לביתו, וכך כמה וכמה פעמים חזרו ההורים עם הילד אחרי שהכנינו בו משהו לא תקין, כנדרש מכל הורה מסור ורואה.

לאחר החייצנות עם מומחים בענייני רפואה וגם מטעם בית החולים הדסה הר הצופים החלט להעביר את התינוק לטיפול בהדסה עין כרם שם ישנם רופאים בכירים יותר ומומחים ברפואת ילדים. זה כשבעה חודשים שחיימקה מאושפ בהדסה עין כרם, כאשר האמא המסורה (המרעיבה...) לא עזבת את בנה היקר לה מכל, יום יום מהבוקר עד הערב. ורק בערב היא דאגה למתנכות שיבואו



הפעם עם נשק חם!



שונו עניים!



אלפים נעצרו הנחמה בכני השבת



כימות הרבנים שליטי"א



קהל האלפים יוצא להחובה של עיר



חוסנים את כניש לניופים, לאות מחאה

עליה נגד האם, שכביכול היא אשמה בכך שהם נתנו את הטיפול הלא נכון, כי הם הלכו שולל אחרי אמו שחיבלה בטיפול של בית החולים, וכך נאלצו להמשיך בטיפול הכושל שלהם מבלי שיוכלו לעלות על הממצאים הנכונים בשלבים מוקדמים יותר. בתקופה האחרונה פקעה סבלנותה של האמא. פתאום היא שומעת מהרופאים שהילד לא חולה סרטן. איזה אמא שאחרי חצי שנה שבנה עובר טיפולים כאלו שהורגים וגומרים את האדם משערות ראשו ועד כפות רגליו תעמוד דום ותננע בראשה. ישר החחילה לבקש הסברים. החחילה ללכת על העצבים של הרופאים בכל ביקור. מה קורה עם בני? מה יש לו? מה אין לו? מתי תחליטו כמה הוא חולה? הרופאים שלא היה להם הרבה כוח לאמא ועם הרצון להתפטר מונה ואולי גם מתביעה. בצורה הכי טובה וכמה שיותר מהר, החחילו לתפור תיק. פשוטו כמשמעו.

בתחלה אמרו לאמא שאסור לה להרים את התינוק. זה שבע שבועות שהאמא עומדת רואה את בנה מתחנן תחזיק אותו על ידיך התינוק בוכה ומשיט לה ידיים והאמא עומדת בוכה מולו. ורק מחזיקה את ידו ולא מרימה אותו, כי הרופאים אמרו לה שזה לא בריא לתינוק. כמובן שהתקינו מצלמות ומה רואים שם? ילד בוכה והאמא מחזיקה את ידו. הרי חלק מנסיון ההתסה נגד האמא בהתחלת הפרשה היה שהאמא בהיותה חשודה בהרעבת בנה הותקנו מצלמות שיתעדו ויעקבו אחרי האמא. נו, אז תפרסמו. החוכמה ללכלך ולהמציא סיפורים שנשמעים טוב בתקשורת מבלי להציג אותם לציבור? כמו שטשטשתם את התמונה כדי לזעזע את הציבור שמאמין לכם. תטשטשו את פניו של התינוק ושיראו העם את האמא "מרעיבה" את בנה. למה גם לבית משפט לא הוצגו הסרטונים האלו. מתוך 7 שבועות לא מצאתם אפילו קטע קטן להפיל את האמא? אז למה יצאתם לתקשורת שבקקכות החשדות הותקנו מצלמות בבית החולים?

שמענו שהתינוק הוחק מאמו הילד עולה כמשקל 20 אחוז ממשקלו. אבל הסיבה שעכשיו הילד חווה למשקל הרגיל, היא אחת ויחידה, הפסקת הטיפולים הכימותרפיים. והנה מה שסיפה השבוע אדם בשם משה בניקיט שבנו מאושפז באותו חדר בו מאושפז התינוק "המרעב", וכך מספר: "גם אני ידעתי שהילד מאובחן בחולה סרטן. ועובר טיפולים כימותרפיים. בתקופה האחרונה הרופאים אסרו על האמא לתת שום מאכל או ממתק לתינוק, ואכן האמא ביקשה ממני ומכל אלו שנמצאים בחדר שמכיוון שהרופאים אמרו שאסור לתת לבנה שום מאכל אז היא מבקשת לא להכניס לחדר ממתקים מול בנה כדי לא לגרות את בנה

להחליף אותה לא לפני שמסרה להם יום יום את הוראות הרופאים במדויק, כעדות הבנות שהיו עם חיימקה (ראה עמוד 8), כל מי שהתחבב מסביב לאמא אם זה החברות שהסתובב מסביב, הקהילה בו שייכת ששהו שלה, וכל המשפחה מסביב, הבנות ששהו ליד מיטת התינוק, הקהילה יש את המחלה כולם שמעו מפה לאוזן שיליד יש את המחלה הנוראה סרטן. אמא שלי הלכה עם אמא של האם "המרעיבה" כל הזמן לארגן שיאמרו חולים לתינוק חיימקה שנראה לא טוב כלשון הסבתא בעקבות הטיפולים הנוראיים שהוא עובר בבית חולים, וכל הזמן העסקנים והמשפחה ביקשו והתחננו לאמא "המרעיבה", תותרי על השוהות עם הילד, זה לא בשביל הכוחות שלך. ולא הסכימה לשמוע. אני לא עזבת את בני עד שיבריא. חמותה של האמא "המרעיבה" שגרה באנגליה הגיעה לארץ לפני כמה חודשים והתחנה אצל כיתה, היות והיה נראה מור הטיפול בבית החולים כשהורופאים לא אומרים דברים ברורים לגבי הטיפול והמחלה, וכל תקופת זמן שמענו אכזבה אחרת על מחלת התינוק, וביקשה מלכתה להעביר את הילד לטיפול בבית חולים מיוחד לילדים באנגליה עם שם ומוניטין טוב בכל התחומים. האמא התנגדה בטוונה שהורופאים כאן עושים את הכל, והם לפי דברי הרופאים בדרך לגילוי המחלה המסתורית של הילד וכל הזמן האמינה להם וחיכתה לסוף הטוב של בנה החמוד היימקה, וחשבה שאם כבר השקיעו כ"כ הרבה וכ"כ הרבה סבל, אז זה לא הזמן באמצע טיפול לעבור לבית חולים אחר. ומי עצמוד מול תוכנה של אמא ויאמר לה מה לעשות עם בנה.

בתקופת הטיפול הכימותרפי נשר השיער לילד, שהיה לו לפני זה שער ארוך, ולמשפחה תמונות מכל תקופה ותקופה מהילד באירועים שונים, ויום יבוא זה יחשף לבית המשפט ובתקווה שיינתנו תשובות לכל הדברים ולטיפולים שבאותם הימים. שבניתיים בית החולים העלים את כל התיקים של טיפול התינוק עד לימים האחרונים. (ואל תתפלאו אם המשטרה תפרסם בקרוב שהאמא "המרעיבה" חשודה בהעלמת המסמכים הרפואיים. והחרדים החדירו האקרים למחשבי בית החולים ומחקו את כל החומר הרפואי של הילד חיימקה המורעב). עריד של המשפחה פנו מאז התפוצצה הפרשה לבית החולים שיעבירו לידם את חיק הרפואי של הילד, ובכל החומר נמצא רק הטיפול של הימים הראשונים ושל הימים האחרונים, וכל החצי שנה לא מתועד. האם באמת בית החולים לא מתעד יום יום את הטיפול עם החולה גם ככתב גם כמחשבים?

בית החולים, אחרי חצי שנה של טיפולי כימותרפיה מסיביים, הבין שהוא טעה, ובמקום להיחשף לתביעת ענק, הוא ממציא



סילוני מים מקדמים את פניהם



הציבור לא נרתע - רוקיסיבנימס...



המומים! מעולם לא ראו מסייב כזה!



כשהמים לא מועילים, מתחילים כמכות



אלה בורכב ואלה כסוסים



התעללות בכמות צעיר



מני זקנים לא נהדרו



נהרס כל זוס!



משגיכת הפלאות, מזכירי לכם משהו?...!



"נעבור לכם את העצמות!"



קלגס ב"תפקוד"



לבושי אזרחי מכיני ועוצבים זוכרים מה שריה באיראן?

ובקש ולא חובל לתת לו. באותו בוקר שנעזרה האמא, לא ידעתי שעצרו את האמא כי זה עדיין היה סודי כמה ימים עם צו איסור פרסום. זקניתי לבני ארטיקי. פניתי לאחות ושאלתי אותה אם מותר לי לקנות גם לילד חימיקה ארטיקי. התשובה ענתה עכשיו כבר מותר. וגם האחות נהנה באותו יום ממחק לילדי".

בהתחלה דיברו על כך שהאם הוציאה את הונדה, לאחר כמה ימים זה הפך להאשמה של הרעבת הילד במשך שנתיים. פתאום אחת רואה בערוץ 10 (אני לא ממציא, זה עדיין שם) שהאם חשודה בהכאת ילדה ובהתעללות פיזית חמורה בו, עד כדי כך שהם מצטטים את המשטרה שיש להם תיק מוכן שמרכיבו דומים ל'תיק של ארגון פשע קלאסי' לא פחות ולא יותר. ובכלל מתעלמים ולא מזכירים במילה את הטיפולים הכימותרפיים, והכתבה מספרת על כך שהאם הגיעה עם בנה לפני כחצי שנה במצב של תת חזונה, ובית החולים ניסה לטפל בו באמצעות חזנה אך נכשל, ומתברר שהאם היבלה בהזנת הילד. זה לא תינוק שהאמא מתרוצצת אהו שנתיים מכית חולים אחד למשנהו ועוברת עמו את ההתליכים הקשים ביותר, שכיכלתם למוטט את האביר והחוק שביצורי אנושי. היא פשוט הגיעה שם לפני חצי שנה עם תינוק מורעב, וואלה איזו פרשעות, ארגון פשע קטן עליה.

אם התביעה טוענת שיש להם הוכחות, שיציגו את מה שיש להם ואז נוכל לשפוט את המקרה בצורה אמיתית יותר. אני באופן אישי מכיר את האמא ואת המשפחה, ויכול להעיד שמדובר במשפחה חמה ובווג הורים מסורים שכל אחד היה מאחל לעצמו. ואני יכול להבין למה אלו שאינם מכירים אותם חושבים שאולי יש משהו בטענת הבית חולים והמשטרה, אבל נצטוונו לדון כל אחד לכף זכות, ונטיית מידת הרחמים היא מיסודי האומה שלנו, ורווקא כשיש את החשדות האלו הנשמעים מפי פקידים של בית החולים שלא כל ספק הם נוגעים בדבר, מחובתנו להקפיד שבעתיים על תכונתנו היהודית של הדין לכף זכות. או לפחות לברוק ולשמוע את כל הצד השני.

והנה עדות של איש מהימן שכותב: "אני מתנדב בארגון 'דרכי מרים' ארגון שמטיע חולי סרטן ומשפחותיהם לבתי החולים ללא תשלום. הארגון מקיים מסיבות ואירועים לחולים ולמשפחות. מתוקף היותי מתנדב להסעת חולים והמשפחות אני גם מקשיב להם, מקשיב לשיחות שלהם, עוור להם להוציא את מה שיש להם על הלב ומשתדל לעודד ולחזק עד כמה שאפשר. את גברת מ. ובעלה יצא לי לקחת לא מעט פעמים. כפעמים אלו יצא לי לשוחח איתם, שמעתי באיזה צער הם סיפרו על מצב ילדם, יצא לי להקשיב לשיחות שרואי קיימה עם המשפחה

שלה בסלולארי בהם היא סיפרה על עליות ומורדות בבריאות הילד. כשהיה מצב של ירידה בבריאות הילד היא סיפרה בצער כי עמוק לא פעם ולא פעמיים היא גם בכתה בקול בשיחות טלפון מעין אלו. (גם אני לא התאפקתי). קשה לי להאמין את כל מה שמספרים עליה. היא לא פושעת בעיניי, ההיפך הוא הנכון. בעיניי היא אישיות שהרבה אמהות יכולות ללמוד ממנה אהבה ונתינת אהבה ותמיכה לילדים.

לנו הסכירו, שכמה שנמצאים יותר קרובים עם הילד, הפיתוח והרצון שלו להבין הוא פי אלף מאשר לא להיות איתו יותר מידי. גבי מ. שהתה ליד מיטת בנה המין, העניקה לו חום ואהבה, סיפרה לו סיפורים (בעיניי ראיתי), הצחיקה אותו. מעניין שאף פעם לא ראיתי עליו שהוא סובל בזה שאמא שלו נמצאת לידו.

שמתם לב להתנהגות התקשורת ככל הסיפור הזה? כמה שיותר לנפח, כמה שיותר להזיק במכוון, כמה שיותר להציק. כמה שיותר לרקוד על הדם, כמה שיותר להרגיש את מחלת האם (במרכאות) שהיא סובלת. כל שדרן שדיבר וסיפר ולכלך נגד האם גבי מ. שידע שהוא ייתן על זה את הדין. גלגל מסתובב.

שאלה למשטרה: אם אתם כ"כ בטוחים ומאמינים וראיתם את הסרטון המוזעזע כביכול, תפרסמו את זה בכקשה כמו שאתם מפרסמים הרבה מקרים יותר גורעים עם חדרה לפרט עם הרבה יותר כושות וחשיפה שלילית למשתתף בכתבה. ולמה לא שלחתם אותה להסתכלות פסיכיאטרית כמו בהרבה מקרים שרצים לטיח ופונים קודם כל להסתכלות פסיכיאטרית לברוק אם הנאשם כשיר לעמוד לדין או להיות במאסר וכך גם להשתחרר למעצר בית לפחות? כל הסיפור הזה מריח ממש לא טוב."



רק בנס לא הילול התנגס



זקנים עם נערים



כצאן לטבח!



חרד מקומף בכלא!



קשה שלא להוכר שוב באיראן



טיפול משטרתי מיוחד

התעללה כשאר בניו. ושהאמא מסוכנת "לא רק" לילדיה - ציטוט מרב פקר אלי כהן ראש צוות החקירה - וגם ניסו אתמול ברגע האחרון לחטוף את שאר בניו כדי להביאם לחקירה ולהוציא מהם בכוח איזה מילה שבטח האמא נתנה להם פטירה במשך השנים, וגם זה לא הלך להם. והפעילו את הפרקליטות כהודעות לתקשורת שידרשו מעצר בפועל. ובו בזמן כל העת ביקשו מהאמא ומדעו"ד שהאמא רק תחזום על מסמך אחד, כמונן שיפילי אוהו. אז הם יסכימו להתפשר על דרישותיהם להארכת מעצר האמא.

כשראו שבכל התרגילים לא מצליחים לכופף את האמא וכשלא מצאו סיבה הגיונית לגשת לבית משפט עם חומר חדש לסיבת המשך המעצר, אז הסיבה שהאמא (במצב מיוחד) אמורה לשכת מאחורי סורג ובריח זה כבר לא כי היא הרעיבה את בנה ומסוכנת לעיבור. אז הסיבה הינה שהמשטרה חושדת (ללא סימוכין) שהחרדים מחנכים להכריח את האמא לחץ לארץ. עד כמה ניתן לתעתע בציבור? עד כמה ניתן להשחיר ולהחמיס ולבזות ציבור שמגן על אשה חפה מפשע? האם הפרשיה הזאת לא צריכה להדליק נורה אדומה לכל מי שהדמוקרטיה יקרה בעיניו? לכל מי שחפץ בחיים מתוקנים במדינה מתוקנת? איפה כל הנאורים שמגנים על הצדק בשם החוק?

עכשיו שהאמא שוחררה למעצר בית, כאשר ברור כשמש שהסיבה הינה כי לא היו שום הוכחות למשטרה נגד האמא "המרעיבה", והמשפחה כסיוע עו"ד ומשפטנים מהארץ ומהעולם יפתחו את כל התיק לחקירה מעמיקה ומקיפה אשר החשוף את כל מסע הפשעים והשיסיו נגד התינוק האמא המשפחה והציבור, וכולנו תקווה שאלו שאמורים לשלם את המחיר על כל הנעשה מהמשטרה ועד צוות בית החולים שהיה שותף למרקמה הבזויה אכן יבואו על עונשם, וייעשה הצדק והאמת עם מי שהיא אמורה להיעשות, וזה יהווה תמורה אזהרה להבא לכל ינקטו בשיטות אפלות ע"מ להתפטר מאדם די או אחר.

ותקוותי שגם התקשורת שבמשך כל השבוע נתנה במה כיוודעים למשטרה ולכל אלו שמטרתם היה להצדיק את מעצרה של האמא "המרעיבה" (במצב מיוחד) ללא נתינת עזרה רפואית ומי ובתסיסה האכזרית נגד ציבור שלם הראוי לכל הכבוד על מעשיו בהפגנות כסיפור העלילתי הזה, תכה על חטא ותבוא להתנצל כנדרש בפני הציבור. אחרת גם היא כיום מן הימים תשלם את המחיר".

עד כאן הערות המזעזעת, בלשון הכוחה. דברים המעבידים צמרמורת אצל כל מי שלב בקרבו והרהורים נוקבים למי שמוח לא שטוף בקרקרו.

הציבור לבין עובדות אגף הרווחה שהמשטרה בחרה לערוב אותם כסיפור אחר שאף פעם לא התלוננו שיש להם משוה נגד האמא "המרעיבה" שמגיעה אליהם עם כל ילדיה לפשות את החיסונים והטיפולים הנדרשים לכל ילד ותינוק. ומבחינתם עד להתפוצצות הפרשה היא הייתה עוד אמא מתוך מאות אלפי האמהות המסורות לגדל את ילדיה בטוב המקסימאלי שניתן כך לגדל ואלים. כרגע, שאין למשטרה שום ראיות ואפילו לא ראיה אחת, ניסו פעמיים לבקש הארכת מעצר כתונאה שהם זקוקים לחקירה נוספת של האמא והקרובים לענין, האמא שבצדק שמרה על זכות השתיקה ולא הסכימה לחתום על שום מסמך ועל שום חומר שניסו להפיל אותה, למרות הלחצים הנפשיים שהיא עברה, ימים על ימים שעות על שעות מבוזק עד ערב בחדרי חקירות עם איזמים נוראיים שלא חזכה לראות את בניה לעולם אם היא לא תודה במה שהם רוצים, 40 שנות מאסר מחכים לה על מה שהיא עשתה. שלא תזכה לאור יום. אבל האמא שאיננה טיפשה ולמרות מה שעברה כחצי שנה האחרונה עמדה בחוזק ובגבורה ולא הסכימה לחתום להם ולא להודות על דברים שלא עשתה.

אמא במצב אחר, שחולה במחלות שהמשטרה ובית החולים ניסו לחבר לה השבוע, לא הייתה עומדת בלחצים מסוג אלו. אבל המשטרה שרצו בליה כוירה לרדת מהתיק בצורה יפה, שאכן האמא ביצעה את כל מה שהם מיחסים לה, אז נכצע עליה בדיקה ע"י הפסיכיאטר המחוזי, שאת התשובות ידענו מראש שהיא חולת נפש, ונשחרר אותה ממעצר בכלא לטיפול פסיכיאטרי. המשטרה ובית החולים יצאו מהסיפור נקי. וגם אם תבוא אח"כ להפיל אותם בכל מה שעברה היא והתינוק ככל התקופה, אזי אי אפשר להאמין לה כי היא "חולת נפש". כך הרי אמר הפסיכיאטר שאינו נחשב בצד כל שהוא. וטוב עשו העו"ד שלא אפשרו לפשע הזה (הכדיקה הפסיכיאטרית) להתבצע לפני שהיא משוחררת ע"י בית המשפט מחוסר ראיה כל שהוא לסיפור העלילתי. כי זה היה רק עוד דרך ללכלך את האמא בעיני הציבור.

בראות המשטרה כי מר להם, ואין להם שום הוכחה לבית המשפט, ועלולים לקבל מפלה ניצחת על עלילתם, העלו כזה אחר זה לתקשורת את מיטב הרופאים: מנהל בית החולים וסגנו, מפקד המשטרה ודובר המשטרה וראש אגף החקירות וראש צוות החקירה "המיוחדת" בפרשת האם "המרעיבה" וארגון מסיבת עיתונאים וכו' הודיעו שהם יבקשו מעצר בכלא ולא מעצר בית עד תום ההליכים וכי יש כוידה ראיות חותכות על האמא "המרעיבה" על כל מעשיה עם התינוק הזה וכן יש להם ראיות שהאמא



הזמן מלהתעלל בה, לצעוק עליה ולקללה. כשהתלוננה שאינה חשה בטוב, לא שלחו רופא לבדוק אותה.

ביום חמישי האחרון העבירו אותה לכלא רמלה למרות שידעו שלמחרת יצטרכו להחזיר אותה לירושלים לדיון בבית המשפט. היא בקשה שברצונה לדבר לפני כן עם עורך דינה, כי אין לה כח במצבה לעבור טלטול לרמלה, אך הרשעים אטמו אזנם, ואמרו לה ש"עוד מעט יבוא העו"ד", כפתו את ידיה ורגליה הנפוחות באזיקים בעודה במיטתה, הכניסו אותה לסנדר ללא חלונות נאזיר, וגסעו.

כך העבירו אותה כשאזיקים לידיה ולרגליה בסנדר קטן ביחד עם ערבייה בנסיעה שערכה כשעתיים וחצי! בדרך היא הקיאה ללא הרף, עד שכבר לא היה לה מה להקיא, אך השוכים האזורים לא נתנו לה אפילו כוס מים, וגם לא לנקות את בגדיה מהקאה.

ברמלה התחילו שוב חקירות ודרישות מחדש, כאילו לא חקרו אותה כלל עד אז. בתום החקירות הכניסו אותה לצינוק קטן עם ציאה וצחנה קשה למשך 5 שעות רצופות (עד 10 בלילה). לאחר מכן העבירו אותה לחדר והמזרון שנתנו לה היה רטוב ולא היה שייך לשכב עליה, וכשהתלונה על כך, ענו לה: "לפושעת כמון, גם זה הרבה!"

ביום שישי הובילו אותה שוב מרמלה לירושלים כשהיא באזיקים על ידיה ועל רגליה, וגם אחרי שנגמד המשפט והורו לשחררה, הובילו אותה חזרה למגרש הרוסים, שם הכניסו אותה לצינוק למשך שעה וחצי עם אזיקים על ידיה ועל רגליה הנפוחות.

גם ביומיים האחרונים לשבתה במאסר, כמעט ולא בא אוכל לפיה, מרוב הטלטולים והנסיעות ממקום למקום.

הכניסו אותה לצינוק קטן עם צואה וצחנה קשה למשך 5 שעות רצופות, לאחר מכן העבירו אותה לחדר והמזרון שנתנו לה היה רטוב ולא היה שייך לשכב עליה, וכשהתלונה על כך, ענו לה: "לפושעת כמון, גם זה הרבה!"

**חוקרת בשם איילנה איימה עליה שהיא תשב במאסר 46 שנה!
ד"ר פלוריס חנית החולים הדסה, שהם היא הגיעה למגרש הרוסים,
אמרה לה שהיא נכר לא תראה את הילדים שלה, ולא תזכה להשיאם!**

ביום רביעי ט"ז תמוז תשס"ט, נעצרה מרת מרקוביץ בלשכת הרווחה שבשכונת הבוכרים ברח' יחזקאל 27 בירושלים, משם הובילו אותה לכלא מגרש הרוסים, שם הונכסה לחדר "הפרדה" (בקיימה "מסוכנת" גם לעצמה וגם לאחרים) יחד עם רוצחות שפיליה בשם 'ירדנה' (שניסתה פעמיים להצוץ את בעלה).

עד שבת כמעט ולא בא אוכל אל פיה. כל יציאה מהחדר קשרו את ידיה ואת רגליה הנפוחות באזיקים. משל הייתה מחבלת שהרגה המונים. כך סלטלו אותה מחוקר לחוקר ומחדר לחדר, כשהיא עוברת סדרת חקירות ארוכות ומתישות, ע"י כ-20 חוקרים. חוקרת בשם אילנה איימה עליה שהיא תשב במאסר 46 שנה! ד"ר לוי פלוריס שגם היא הגיעה למגרש הרוסים, אמרה לה שהיא כבר לא תראה את הילדים שלה, ולא תזכה להשיאם!

כדי לשכור את רוחה שתודה בכל ה"אשמות" שהם ייחסו לה, סיפרו לה שהגאב"ד שליט"א כתב מכתב חריף נגדה, והאדמו"ר מתו"א שליט"א יצא נגדה בתקיפות רבה וארגן אסיפת גשים בה הזהירים לבל ילמדו ממעשיה, גם "גילן" לה שבעלה מאד מרוגז עליה, וברצונו לגרש אותה (שיטה דומה נהג עם האבדר החשוב ישראל אשר ולס, שלא נתנו לאף אחד לבקר אותו, ולו אמרו שאף אחד לא רוצה לבוא לבקר אותו).

בני המשפחה שביקשו להכניס לה בגדים להחלפה, ספרו תהלים וספרי חיזוק, נתקלו

בלב אטום. היות והיא משתמשת בעדשות מגע לראיה, התחננו בפניהם שיכניסו לה את התמיסה לשטוף את העדשות, אך הם סירבו, ועיניה נפחו וכאבו מאד.

בליל שב"ק הצליחו העסקנים להכניס לה אוכל, אך הרוצחות שכינתה לחדר, השחיתה וגנבה חלק מהאוכל. כמוכן שלא היה לה יין לקידוש ולהכבלה.

ביום שלישי כ"ב תמוז, כשהפרשה פורסמה בכלי התקשורת, החלה הרוצחת שכתה לחדר להתעלל בה ביתר שאת, היא גנבה ממנה את המזרון, וכל תחנוניה שתחזיר לה לא הועילו, הרוצחות אמרה שיש לה פריצת דיסק והיא לא תחזיר לה את המזרון, כך נאלצה לישון על "מיטת" ביטון קרה וקשה.

בהודמנות אחרת איימה עליה הרוצחת שכינתה לחדר שבעוד 5 דקות היא תהרוג אותה. מרוב פחד הצטנפה בפנית החדר וככתה בדמעות שלישי ובקשה מהקב"ה שיציל אותה מהרוצחת. תפלתה התקבלה וממש בדרך נס כעבור כ-2 דקות נכנסה קצינה לחדר להתעניין בשלומה של הרוצחת ירדנה, הלה אמרה שהיא לא רוצה להיות בחדר אחד עם אשה פושעת כזאת שמתעללת בבנה, ואכן העבירו אותה לחדר אחר, וכך נצלה מידיה האכזריות של רוצחת שפיליה.

היא לא היתה היחידה שהתעללה בה, הסוהרים והשוטרים אף הם לא פסקו כל

אין עשן בבלא אש?

זומנתי לפגישה בלשכת הרווחה, ואז מעסיקתי (עובדת עיירה) אמרה לי שלפני שנה התקבלה פניה בשירותי הרווחה בעירייה מעו"ם של ביה"ח הדסה עין כרם בטלפון וכן שלחו לה מכתב, שאני חולה במחלת ה"מינכהאוזן" (מי שמה לפסיכיאטר לקטוע זאת); אי לואת יש להפריד את ילדי וכן אסור לי להמשיך בעבודתי וההוכחה שלהם מה שנוכר לעיל שביה"ח במרכז הארץ לא אשפוז אותה והגעתי להדסה, ועל פי זאת קבעו שאני מסתובבת בבתי חולים למרות שהכל תואם כנ"ל.

מכיון שבמקום עבודתי הנני מוכרת היטב, נתבקשתי לטובת הענין להופיע בפני פסיכיאטר ולהביא אישור שהנני כשירה לעבודה עם ילדים ומבוגרים בכלל ולגדל את ילדי בפרט. על מנת שיוכלו לסגור את החיק שנתפר עלי.

בעזרת אחד מהעסקנים הגדולים הופניתי לרופא פסיכיאטר, שלאחר עיון בחיק הרפואי ובדיקת החזמה, פשוט נדהם וכעס מאד על כך ואמר שאין שום עילה. וזה - החיק הרפואי של הילדה - הוא ההוכחה הכי טובה גם בבית המשפט שהנך בסדר; מפיון שאף פעם לא הגעתי לביה"ח מסיבה של התעללות מצידוי כמו ירידה במשקל, קווימה, התכים ושברים. וכרי אלא רק עם דברים שגתיתם ל ה ל ו ט י ן ש מ ר כ י ם כמעבדה/רנטגן כמו מקורי התיכשות, והומים כדם או כשתן.

התיכשות, והומים כדם או כשתן. ועל כן נתן לי אישור בכתב שאני יכולה להמשיך בתפקידי הן בגידול ילדי והן בעבודתי עם אנשים וילדים והשי"ת יעזור הלאה.

מקרה זו מוכיח עד כמה יכולים להטפל על לא דבר ובלי כל סיכה כשהם לא עולים על הבעיה (ובפיט, כנראה, כשהו נוגע להרדום), ובכן! יש מקיים כרם יש עשן, ואין אש, מבלי להכנס לפרטים על אותה האם, אצלי זה פשוט כך היה.

כתקוה שמכתבי זה יביא לתועלת ויעזור ד' אותה אמה תצא מאפילה לאור גדול.

נ.ב. כרדי מסמכים המגבים מקרה זו.

לכל העוסקים בענין "עלילת הדם" של האם בירושלים!
הסיבה שכא רצוני לחשוף את ספורי, מאחר ושמעתי את השאלה 'אין עשן בלא אש' בטוח שיש משהו בספור הכ"כ קשה של האמא מירושלים, אותן מעט רקע על עצמי. אני כ"ה אמא למספר ילדים וחמודים בלע"ר, מודה בתיכון מפורסם במרכז הארץ, מנהלת פרויקטים וערכים ומרכזת פעילויות חברתיות. אשה בעלת יוזמה ומעוף, בעלת ידע נרחב בנושאים רבים כולל רפואה וביוג'ואה, נורמטיבית לחלוטין ללא שום בעיות כעבר או כהווה וכתפילה שגם לעתיד.

מאושפו ב"מחלקת ילדים" של הדסה עין כרם הרבה פעמים, כשתלק מהאשפוזים היו בין שבועיים לששה שבועות וכיניהם בדיקות מקיפות שלא במסגרת ביה"ח. כ"ה כיום ביתנו ילדה בריאה ושמחה. אך כשנה שעברה אושפזה בחורשי החורף 3 פעמים, פעם ראשונה ל-10 ימים, פעם שניה 3 ימים, פעם שלישית ל-6 ימים.

בפעם השניה הגענו לביה"ח בעקבות התיכשות, כשהאירוע החל בגן הילדים. מכיון שאנחנו מתגוררים באחד מערי המרכז, כשל מצב החרום לא יכולנו להגיע להדסה עין כרם, אלא לביה"ח הסמוך למקום מגורנו, שם קבלה טיפול ראשוני. אך העדיפו לא לאשפזה אצלם מכיון שכל התיק הרפואי שלה נמצא בהדסה עין כרם. וכך תוך כרדי העברה מסודרת, הרופאה בביה"ח במרכז תיאמה עם הרופאה כמיון ילדים בהדסה עין כרם על העברתה להדסה, ולאחר שהתייצב מעט מצבה נשלחה הילדה כשהיא מחוברת לאינפורמיה להדסה עין כרם.

בהדסה אשפוז אותה כיום רביעי בשבוע ולאחר 3 ימים כיום שישו שחררו אותה, כיום א' התקשרו מביה"ח שנמצאה דלקת אצל הילדה וע"כ עלינו לשוב לביה"ח לקבלת טיפול דרך הוויד. כיום השלישי לאשפזה הגיע צוותה של רופאים לרדן

התסמונת שלא היתה

תהליכים אלו התבססו ומתבססים על תיאוריות מופרכות אודות תסמונות שינורקן" מכל המדרגות במדינות המערב, כמו למשל "תסמונת הניכור החרי" של ריצ'רד גרדנר, כמו "חסיס סימביוטיים" בין אם לתנוקה, "תסמונת גמליה" של אמחות נרקומיות ונמו התיאוריה המכבדת בימים אלו בפרשת "האם המרעיבה" של "תסמונת מונטהאטון על ידי שלוח". לפי התיאוריה של רוי מדאן, רופא ילדים בריטי, תסמונת זו אוחזת בנשים, גורמת להן לפגוע בילדיהן כדי לזכות בתשומת לב מהסביבה והיא עומדת מאחורי הריגת התנוקות על ידן.

התיאוריה נמצאה מופרכת מכל וכל ובאנגליה התרבו בשנים האחרונות התביעות כנגד האשמת אמחות בהריגת תינוקותיהן בעריסה, על בסיס חוק מדאן (מ-1990). לאחר שנים בכלא הצליחו אמחות להוכיח לצבור שמאחורי ההאשמה הנראה שהעצימה את האסון הכבד שירד עליהן ועל משפחותיהן, לא הייתה כל הוכחה. אך בהסתמך על תיאוריה זו נלקחו באנגליה אלפי ילדים ואמהות הואשמו בהזנחה ואלימות נגד ילדיהן. הצדק אמנם יצא שם לאור וכנגד פרופ' מדאן נפתחה חקירה, אך הנק לילדים ולמשפחותיהם כבר נעשה.

ארגון הנשים האמריקני מאמא (נשים נגד האשמות שואו של סינדרום מינכהאוזן) טען נגד רשויות הרוחה שהן מעלות טענות חסרות שחרו נגד אמחות לתנוקות עם מחלות כרוניות. הן טוענו שמאחורי השימוש בסינדרום עומדים אינטרסים כמו התגוננות נגד תביעות על רשלנות רפואית נגד רופאים. מוסדות רפואיים וחברות ביטוח וכן צדדים במאבקים על משמורת.

אילו הייתה מחאת החרדים נטולת אלימות, הייתי גאה להצטרף אליה.

פרופ' אסתר הרצוג

ראש תוכנית אנטרופולוגיה במכללת האקדמית, בית נגיל

מלוותי. כמו, למה את כאן? למה הילדה במיטה? למה היא לא לכושה? האם היא הולכת לבגן? (מדובר בילדה כבת 4 שנים) וכי, מכיון שאני קצת בניינים, הבנתי לאן ה"רוח נושבת", והבנתי שברצונה "לתפור לי תיק", ולכן קצת החורתי לה בניינות (דבר לא חכם להתחיל עם עובדת מינכהאוזן פה במינה).

היה כרוך לי שהיא תפנה ללשכת הרווחה בעירנו, אך שנה שלימה לא שמעתי דבר. כמשך השנה הזאת כ"ה נולדה לנו עוד ילדה ומכיון שנוקיה פעמיים לאשפוזים שהם שגרתיים אצל ילדים קטנים כמו חם גבוה לתינוק פחות מגיל חודש, וחיידק כדם.

צוררים הם בנבליהם

זעקת גדולי זקני ירושלים שליט"א

לב מי לא יחדר לנוכח עריצות הנוראה של גורמי השלטון בארה"ק, אשר עפלו על אם יקרה בישראל **עליית דם שפילה!**

ומתעללים בה באכזריות נוראה כל תומאי. מזה שבועיים ימים רצופים שבעזמה השליכה במעצר קשה עם חקירות מתמשכות להחליש דעתה האיתנה באיומם עד שבעל כורחה שלא מוצנה תודה בעלילה הנוראה הז'.

ולא די בייסוריה הנוראים במחלה הקשה ששפק את בנה יקירי מסחר נפשה, עוד מעטים אוחה בחוסים שבר ביחוס אם סבניה ברשעות שטרם אנשט הסוציאלי והכפירה.

יידע הקול החריד שעלילה שפילה יאת היא על היהדות החרדית כולה, ומטרת שלטון הרשע ורופי הדת החורקים שיניהם על כל מוסר המשפחה הטורחה, להציג את כל האמהות החרדיות כחסרי שכל ומתעללות בילדיהם, ע"י כי יוכלו לחדור ולהערב בניהול הלימות הבית הטורח, וכבר קדמו למקרה מזועזע זה כמה נסיונות להעליל על אבות ואמהות כואות וכי"כ.

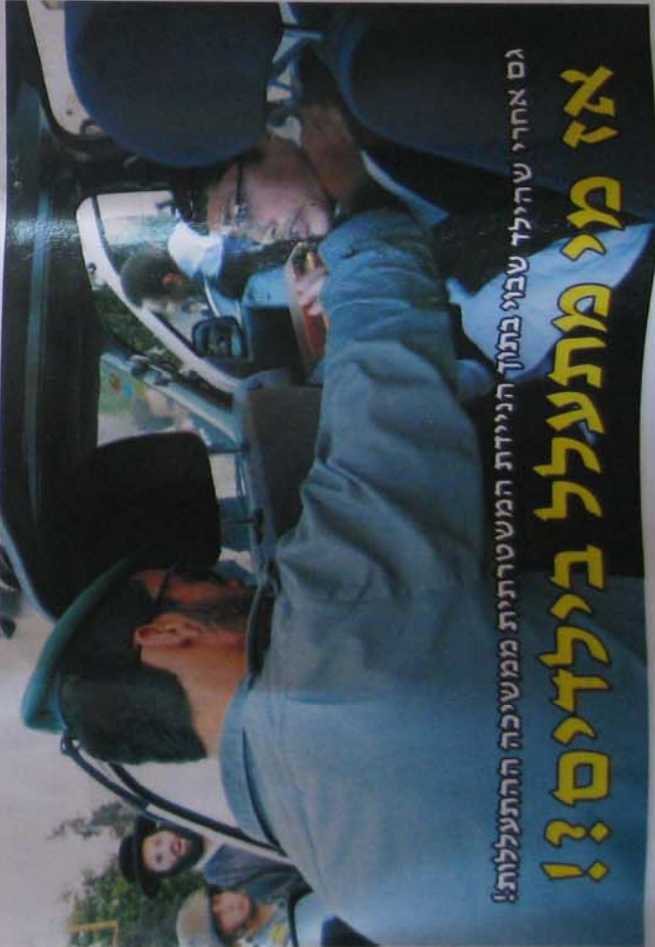
לא הצמוד על דם רעיר!

לא נעמוד מנגד כעת כואת שבנינו ובנותינו הופקדום להחזקת כיד קצינים ומפקדים חרדי אנשי מוסל על כאו"א לפעול ולעשות כל האמצעים להצלת האם מידי שוביה ולהחזיר את הבן החולה לחיק ובעלות הוריו החוקיים היחידים, שיטבלו בו כיאות, ה' ירכאה ויחזקה במהרה. על היהדות החרדית בארץ ובחו"ל להתלכד ולעמוד בקשרי המלחמה ולהדוף את מסע רדיפת הדת שמטרתה לדכא את ציבור שומרי התורה. ואחזבת הרבנים והעסקים עם הציבור ולפועל שבכל מקרה משמחתי. אחי, חונקק ליטע כיש למעט בכל התח ולהשיע **שלא לשתף פעולה בשום צורה שהיא עם הגורמים הסוציאליים גם עם הרחיים שבניהם וחלילה אלפנות ולהפנות אליהם!**

הם המה הצוררים בנכליהם לקעקע ביצתן של ישראל ח"ו ולזרוע הרס וחורבן רוחני וגשמי בכתי ישראל הכשריים. עליו להתאמץ בתפילה לאבינו שבשמים שסיר מאתנו שבי ומשחת, עון ושמד מבני ברייתך ונתה לביאת נגי"כ בב"א.

חכמים צברתי של ישראל, שלחי תמוז תשס"ט

ריוס רבנניץ	מנור אשק	משה זאב זאב	נשט מיניץ	אברהם אשק	שמואל משה קדור
אטור ספנות הרעיים	ראש ישיבת ארץ צבי	דפיס דפיסל סאטמאר	ר"ס בית יוסף צבי	ראש ישיבת באר למשה	מנהיגי חסידי סלובק
מרדכי אהרן שיינבערג	יעקב ציינר	אברהם עשהה א. מנח	הדד יחיאל שווייך	אחיו צבי רחמיש	אחיו צבי רחמיש
מראש כולל פוסמי החסידות	גברולי הפסיכיק בירושלים	אטור דקלר חסיד ירושלים	ראש ישיבת סבי"א	אטור דקלר חסיד ירושלים	אטור דקלר חסיד ירושלים
אברהם בראדווארש	יעקב עשה מנח	מנורא עשירי יעקב	עקיב ציינר	צבי ששור	יעקב מישיץ קדור
מ"ד העדה החרדית	ראש כולל עוללות אטורס	מח"ס תבין עז	ר"ס ביישיבת יב"כ סאטמאר	ראש כולל זוג שבע	ר"ס דקלר חסיד ירושלים
מ"ד קשרי סבי הרבנים	עננה נחל ירושלים	אברהם ישעיה שניבערג	עשה נחם ציינר	שמואל עשירי	אברהם כהנא
עיסה נחם יוסף רביס לוי	ראש כולל בתור	ראש כולל יראי ה'	ר"ס קול תפארת ירושלים	עסקנים ב"כ	אטור דקלר חסיד ירושלים
רחל לחיים לוי					



גם אחרי שהילד שפוג בתוך הניידת המשטרתית ממשיכה להתעללות!
אז מי מתעלל בילדיהם?!

לעורבים ול...חרדים אותה שיטה מסתאצורבים מתחרזרזעים

בסדרת התמונות: עני בלשים מחוסמים לבני ישיבה עם יציאות בחוף בלי כוסות חוסמים עובר אורח חרדי, ומלטים מהר מהזירה!



תודתינו נתונה לאגודה לבלימת ההתנכלויות לציבור החרדי בשירותי הרווחה והרפואה ת.ד. 5774 ירושלים - טלפקס 6260690-02 שהמציאו לידינו חומר רב בנושא התמונות בחוברת: באדיבות הצלם משה הולצמן